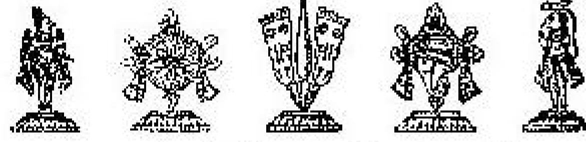
ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

சதுச்ச்லோகி

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்

இயற்றிய

வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகை

ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரவீணரான ஆளவந்தார் ஸ்வாசார்யரான மணக்கால்நம்பியின் திருவருளாலே உபயவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையெல்லாம் விசததமமாக உணர்ந்தருளி, அந்த அர்த்தவிசேஷங்களை மந்தப்ரஜ்ஞர்களான நம்போன்றவர்களுக்கும் அதிஸரள ப்ரக்ரியையிலே உணர்த்தியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்தோத்ரரத்நமென்றும் சதுச்ச்லோகியென்றும் இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை யருளிச்செய்தார். அதி கஹந சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ம்ருதுபாகமான ஸ்தோத்ரங்களிலே அமைத்து அருளிச்செய்வதென்கிற ஸரணிக்கு இவரே ப்ரதமப்ரதர்சகராயிருப்பர். இவரைப் பின்பற்றியே ஆழ்வான், பட்டர், தேசிகன் முதலானோர் இந்த ரீதியிலே ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச்செய்தார்கள்.

இவர்தாம் ஸ்தோத்ரரத்நம் அருளிச்செய்து தலைக்கட்டின வனந்தரம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை யருளிச்செய்தாரென்று பெரியோர் பணிக்கை. ஆழ்வானும் ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவாதிகள் நான்கும் அருளிச்செய்தபின்னரே ஸ்ரீஸ்தவமருளிச்செய்தார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமருளிச்செய்தபின்பே ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் அருளிச்செய்தார். ஆசார்யவந்தநம் முதலிய மங்களாசரணங்கள் ஸ்தோத்ரரத்நத்தின் உபக்ரமத்தில் காண்கையாலும் அதுவே முதல் ஸ்தோத்ரமாக அறுதியிடப்பெறும். ஆச்ரயணவேளையிலே பிராட்டியை முன்னம் பணித்து பின்னை எம்பெருமானைப் பணிகிறோமானாலும் ஸ்தோத்ரப்ரக்ரியையிலே இந்த க்ரமவிவக்ஷை ஆசார்யர்களுக்கு இருந்ததில்லையென்பர்.

இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் விசேஷார்த்தங்களை ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌமரான ஆச்சான்பிள்ளையும், ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான தேசிகனும் பரக்க அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலே எம்போன்ற மிதமதிகளுக்கு உபயுக்தமாம்படி ஸங்க்ஷிப்தவ்யாக்யானம் இயற்றப்படுகின்றது.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

சதுச்ச்லோகி—முதல் ச்லோகம்.

காந்தஸ் தே புருஷோத்தம: பணிபதிச் சய்யாஸநம் வாஹநம்
வேதாத்மா விஹகேச்வரோ யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ.
ப்ரஹ்மேசாதிஸுரவ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத்தாஸ தாஸீ கண:
ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம். (௧)

பதவுரை.

புருஷோத்தம:	புருஷச்ரேஷ்டரான பெருமான்	ஸதயித: ப்ரஹ்மேசாதி ஸுரவ்ரஜ: த்வத் தாஸ தாஸீகண:	ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களின் பத்நிகள் உமக்கு தாஸீவர்க்கமாயும் அந்த தேவர்கள் தாஸவர்க்கமாயுமுள்ளார்கள்;
தே காந்த:	உமக்கு பர்த்தா.		
பணிபதி:	ஆதிசேஷன்		
சய்யா	படுக்கையாகவும்		
ஆஸநம்	ஆஸனமாகவுமிருக்கிறான்;		
வேதாத்மா	வேதஸ்வரூபியான	தே நாம ச	உம்முடைய திருநாமமோ வென்னில்
விஹகேச்வர:	பக்ஷிராஜன்	ஸ்ரீ இத்யேவ	ஸ்ரீ என்றே உள்ளது;
வாஹநம்	வாகனமாயிருக்கிறான்;		
ஜகந்மோஹிநீ	ஜகத்துக்களை மோஹிப்பிக்க வல்ல	த்வாம்	இவ்வளவு அதிசயம் பொருந்திய உம்மை
மாயா	மூலப்ரக்ருதியானது	வயம்	அடியோம்
யவநிகா	திரைச்சீலையாகவுள்ளது;	கதம் ப்ரூம:	எங்ஙனே பேசுவோம்?

* * * எம்பெருமான் தானொருவனே ஜகதேக சேஷியாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் ப்ரீத்யதிசயத்தாலும் பிராட்டிதன்னையும் உபயவிபூதி சேஷி ஸ்தானத்திலே இருத்தியிருக்கையாலே அதுதன்னைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு ஸ்துதிக்கிறார். பிராட்டி உபயவிபூதிக்கும் சேஷியாயிருக்கிறபடியை மூன்று பாதங்களாலே யருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கிற இந்த அதிசயம் பிராட்டிக்குக் கூடினபடி எங்ஙனே ! என்று ஒருவரும் சங்கிக்கவொண்ணாமைக்காக முந்துறமுன்னம் காந்தஸ் தே புருஷோத்தம: என்கிறார். பர்த்தாவுக்கு அதீனமான வஸ்துக்களெல்லாம் பார்யைக்கும் அதீனமாய் காண்கிற லௌகிக ப்ரக்ரியையை நினைப்பது. புருஷோத்தமனைக் கைப்பிடித்த பெருமையாலே இந்த அதிசயமெல்லாம் உமக்குக் கூடிற்று என்று முதலிலே காட்டினாராய்த்து.

*சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம்—திருமாற்கரவு என்கிறபடியே எம்பெருமான் திறத்தில் ஸகலவித கிஞ்சித்காரங்களையும் செய்துபோருகிற திருவனந்தாழ்வான் *தயாஸஹஸ்ரீ ரங்கபோகிநி* என்று சொல்லவேண்டும்படியிருக்கிற பிராட்டி திறத்திலும் கிஞ்சித்கரிக்குமவனாகக் குறையில்லையிறே. எம்பெருமானைச் சுமந்து திரிகின்ற பெரியதிருவடி பிராட்டியையும் சுமக்குமவனாகக் குறையில்லையிறே.

[ஜகந்மோஹிநீ மாயா யவநிகா] இருவருமான சேர்த்தியிலே திருத்திரை வளைப்பதுண்டே; *பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம்* என்று கத்யத்திலருளிச்செய்தபடியே ஜகன்மோஹன மூலகந்தமாய், *மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்* என்கிறபடியே ஆச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே மாயாசப்தவாச்யமாயிருக்கின்ற ப்ரக்ருதியானது உமக்கு அந்தத் திரையாகவிருக்கின்றது. விசித்ரஜகதாவேஷபரிக்ரஹம் பண்ணுகிறவர்கள் திரைக்குள்ளேயிருந்து செய்வது லோகத்ருஷ்டம். இங்கு அதுவே விவக்ஷிதம். திவ்ய தம்பதிகளுக்கு இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலம் போகஸ்தானமென்று காட்டுகை பரமதாத்பர்யம். [மோஹிநீ, மோஹநீ] என்று இரண்டுவித ரூபமும் சாஸ்த்ரஸித்தம்.

[ப்ரஹ்மேசாதி. இத்யாதி] ஸரஸ்வதி பார்வதி ப்ரப்ருதிகள் தாஸீவர்க்கமாயும் ப்ரஹ்மருத்ரப்ரப்ருதிகள் தாஸவர்க்கமாயுமிருக்கும்படியை விசிஷ்ட நிர்தேசத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து, கேவலஸுரவ்ரஜம் தாஸீகணமல்லாவிடிலும் தயிதாவிசிஷ்டமான ஸுரவ்

ரஜம் தாத்ருசமாகக் குறைவில்லை. [ஸ்ரீரித்யேவச நாம தே]கிம் பஹுநா? ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு அர்த்தத்தில் எவ்வளவு பெருமை என்று சொல்லவும் வேணுமோ? அந்தச்சொல் உமக்குத் திருநாமமாயிருக்கின்றதென்றால், இதற்குமேற்பட்ட சொல்லாவதுண்டோ? ... (க)

யஸ்யாஸ் தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்வல்லபோபி ப்ரபு:
நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதிம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:
தாம் த்வாம் தாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச ஸ்தோஷ்யாம்யஹம் நிர்ப்பய:
லோகைகேச்வரி லோகநாததயிதே தாந்தே தயாம் தே விதந். (உ)

லோகைகேச்வரி	உலகுக்கெல்லாம் தலைவியே!	தாம் த்வாம்	அப்படிப்பட்ட உம்மை
லோகநாத தயிதே	ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ராணவல்லபையே!	அஹம்	அடியேன்
யஸ்யா: தே	யாவளொரு உம்முடைய	நிர்ப்பய:	பயமற்றவனாய்
நிரவதிம்	எல்லையில்லாததும்	ஸ்தோஷ்யாமி	ஸ்துதிக்கப்போகின்றேன்;
ஸ்வத:	ஸ்வபாவமாகவே		
நித்யாநுகூலம்	ஸர்வதாப்ரியமாயிருப்பதுமான	தாந்தே [மயி] தே தயாம் விதந் ஸந்	க்ருபணனான என் விஷயத்தில் உமக்கு தயையிருப்பதை யறிந்தவனாய்க்கொண்டு
மஹிமாநம்	மஹிமையை		
இயத்தயா மாதும்	இவ்வளவென்று பரிச்சேதிப்பதற்கு		
ப்ரபு:	ஸர்வசக்தரான	தாஸ: இதி	தாஸனென்கிற காரணத்தாலும்
த்வத்வல்லபோபி	உம்முடைய பர்த்தாவும்		
ஆத்மந: மஹிமாநம் மாதுமிவ ந அலம்	தம்முடைய பெருமையைப் பரிச்சேதிக்க அஸமர்த்தராயிருப்பது போலவே அஸமர்த்தராயிருக்கின்றாரோ	ப்ரபந்ந: இதி ச	ப்ரபந்நனென்கிற காரணத்தாலும்
			[ஸ்தோஷ்யாமீத்யந்வய:]

* தேவி த்வந்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே * என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை இவ்விடத்தில் பூர்வார்த்தத்திற்குச்சேர அநுஸந்திப்பது. பெரிய பிராட்டியாரே! உம்முடைய பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனுமான எம்பெருமானும் கூட பரிச்சேதித்து அறியகில்லானென்னும்போது அடியேன் எவ்வளவிலேன்? ஸ்தோத்ரமென்று வாய்திறக்கவும் யோக்யதை இல்லை. ஆனாலும் ஆச்ரிதபக்ஷபாதம் உமக்குக் குறைவற்றதென்பதை அடியேனறிவேன். அடியேனும் ஆச்ரிதர்களில் ஒருவனாயிருக்கிறேன். ஆதலால் நிர்ப்பயனாய் ஸ்துதிக்கப்புகுகின்றேனென்றாராயிற்று.

* ஆத்மந இவ * என்றவிடத்தில் * தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியானை * தாம் தம் பெருமை யறியார் * இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயம்.

"தாந்தே" என்பதை ஸப்தம்யந்தமாகவும் ஸம்புத்த்யந்தமாகவும் கொள்ளலாம். "தாந்த: க்லேசாஸஹிஷ்ணுஸ் ஸ்யாத்" என்று கோசம் காண்கையால் தீனனான அடியேன் விஷயத்தில் என்கை. ஸம்புத்தியாமிடத்தில், துவண்ட வடிவையுடையவளே! என்கை.

பிராட்டியின் பெருமை ஸ்வதோநித்யாநுகூலமாயிருக்கையாவது * எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டூழியூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே * என்னுமாபோலே அபூர்வவத் நித்யபோக்யமாயிருக்கை. நிலாத்தென்றல் சந்தனம் முதலிய வஸ்துக்கள் போல் ஸர்வதா ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. ... (உ.)

ஈக்ஷேத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுதா ஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே
நஷ்டம் ப்ராக் ததலாபதஸ் த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோதயம்
ச்ரேயோ நஹ்யரவிந்த லோசநமந: காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே
ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித். (௩.)

ஈஷத் த்வத்கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா ஸந்துக்ஷணாத்	ஸ்வல்பம் உன்னுடைய கருணாகடாக்ஷமாகிற அம்ருதப் பெருக்கினால்
த்ரிபுவநம்	த்ரிலோகமும்
ரக்ஷ்யதே	ரக்ஷிக்கப்படுகிறது;
[எங்ஙனே யென்னில்]	
ப்ராக்	முன்பு
தத் அலாபத:	அந்த கருணாகடாக்ஷம் பெறாமையினாலே
நஷ்டம்	நசித்துக்கிடந்தது
ஸம்ப்ரதி	கடாக்ஷம் பெற்றவிப்போது
அநந்த உதயம்	அபாரமான அப்யுதயம் பெற்றதாக
[ரக்ஷ்யதே இத்யந்வய:]	
ந்ருணாம்	மனிதர்களுக்கு
ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைஷ்ணவ அத்வனாம் ச்ரேய:	இஹலோகபோக, கைவல்ய போக, பரமபதபோகங்களில் நன்மையானது
அரவிந்தலோசனமந: காந்தா ப்ரஸாதாத் ருதே	புண்டரீகாக்ஷனான பகவானுடைய திருவுள்ள முகந்த திவ்ய நாயகியான பிராட்டியின் அநுக்ரகத்தாலல்லது
[வேறென்றாலும்]	
கர்ஹிசித்	ஒருபோதும்
ந ஸம்பாவ்யதே ஹி	ஸம்பவிக்கமாட்டாதிறே.

கீழே "ஸ்தோஷ்யாமி" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியே ஸ்துதிக்க உபக்ரமிக்கிறார். த்ரைலோக்யத்தினுடைய ஸமுஜ்ஜீவநத்திற்குப் பிராட்டியின் கடாக்ஷவீக்ஷணமே ஹேது வென்னுமிடத்தை அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் பூர்வார்த்தத்தில். இவளுடைய கருணாநிரீக்ஷண ஸுதாஸந்துக்ஷணமில்லாதவளவில் த்ரிலோகமும் நஷ்டமாய்க் கிடக்கும்; அது உண்டானவளவில் சதசாகமாகப் பணைத்து அப்யுதயசாலியாகும் என்கிறார்.

[ச்ரேயோ நஹி இத்யாதி] பூர்வார்த்தத்தில் "த்வத்கருணா" என்று முன்னிலையாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே இங்கும் "த்வத் ப்ரஸாதாத்ருதே" என்றே [மத்யம புருஷனாக] அருளிச்செய்ய ப்ராப்தம். அங்ஙனன்றிக்கே ப்ரதம புருஷனாக அருளிச்செய்தது பொருந்துமோ வென்னில்; பொருந்தும்; உத்தரார்த்தம் பிராட்டியை நோக்கி யருளிச்செய்வதன்று. திருவுள்ளத்தை நோக்கி யருளிச்செய்வது, அல்லது உலகத்தை நோக்கி அருளிச்செய்வதென்று கொள்ளவேணும். ஒரே ச்லோகத்தில் இங்ஙனே ரீதிபேதம் பண்ணக்கூடுமோவென்னில், இதில் அநௌசித்யமொன்று மில்லாமையாலே கூடும். அருளிச்செயல்களிலும் இங்ஙனே பல வருவதுண்டு. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் * வருக வருக வருகவிங்கே * என்கிற பாசுரத்தைக் கொள்வது. இதில் முதற இரண்டடி யசோதை கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொன்னது. பின்னை அரையடி ஒரு கோபியைப் பார்த்துச் சொன்னது. மீண்டும் ஒன்றரையடி கண்ணனையே நோக்கிச் சொன்னது. இங்ஙனே பலவுள்ளன.

[ஸம்ஸ்ருதீத்யாதி.] த்ரிவர்க்காந்தர்ப் பூதமான ஸகலவிஷயைச்வர்யமும் ஸம்ஸ்ருதிசப்த விவக்ஷிதம். அக்ஷரசப்தம் ப்ரத்யகாத்மாநுபவபரம். வைஷ்ணவாத்வசப்தம் அர்ச்சிராதிகதி விசேஷ வாசகமாய்க்கொண்டு தத்த்வாரா ப்ராப்தவ்யமான பகவதநுபவத்தில் லாக்ஷணிகம். ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களில் எது வேணுமானாலும் பிராட்டியின் அநுக்ரஹமுண்டானாலன்றிக் கிடைப்பதரிது என்றாராயிற்று. இப்படி யருளிச்செய்ததுகொண்டு எம்பெருமானுக்குப்போலவே பிராட்டிக்கும் ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருத்வமுண்டென்று சிலர் நினைத்துவிடுவார்களோவென்று அஞ்சி இவ்விடத்து பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அர்த்தவிசேஷங்களை அத்யத்புதமாக சிக்ஷித்தருள்கிறார். அதில் ஒரு காரிகை அத்யந்தம் ஸாரமானது. பலப்ரதானம் பண்ணுமவன் எம்பெருமானே; பிராட்டி செய்தருளும் கார்யம் ஏதென்னில்; அந்த எம்பெருமான் நிக்ரஹோந்முகனாயிருக்கும் காலத்தில் நிக்ரஹேச்சையைத் தவிர்க்கப்பார்ப்பதும், அநுக்ரஹோந்முகனாயிருக்கிற காலத்தில் அதனை இன்னும் அபிவ்ருத்தி செய்விக்கப்பார்ப்பதுமாகிய இவையே பிராட்டிசெய்யும் செயல்—என்பது அந்த காரிகையின் கருத்து. சாஸ்த்ரார்த்த மருமங்களை இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்யும் நம் தேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளே நமக்குத் தஞ்சம். ... (௨)

சாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:
மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம்,
யாந்யந்யாநி யதாஸுகம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாநி
ஆஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிபவைர் காடோபகூடாநி தே. (௩)

சாந்த	எவ்விதமான அவத்யஸம்பர்சமுமில்லாததும்	யத் ரூபம்	(எம்பெருமானுடைய) திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் யாதொன்றுண்டோ
அனந்த	அபரிச்சின்னமும்	யதாஸுகம்	திருவுள்ளத்திற்கின்பமாக
மஹாவிபூதி	பெரிய உபயவிபூதிகளையுடையதும்	விஹரத:	லீலாரஸங்களை யநுபவிக்கிற
பரமம்	ஸர்வோத்க்ருஷ்டமும்	தஸ்ய ஹரே:	அந்த எம்பெருமானுடைய
ப்ரஹ்ம	ப்ரஹ்மபத வாச்யமுமான		
ஹரேர் யத் ரூபம்	எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் யாதொன்றுண்டோ	அந்யானி யானி ரூபாணி	உச்சாவசங்களான விபவாவதாரத் திருமேனிகள் யாவையோ
ததோபி	அந்தஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும்	தானி ஸர்வாணி ரூபாணி	ஆகிய எல்லாத் திருவுருவங்களையும்
தத்ப்ரியதரம்	அப்பெருமானுக்கு அத்யந்த ப்ரியமாயும்	தே	உம்முடைய
		ஸ்வை:	அஸாதாரணங்களாயுள்ள
அத்யத்புதம்	அத்யாச்சர்யமாயும்	அநுரூபரூப விபவை:	அநுகுணரூப விசேஷங்களாலே
மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம	மூர்த்திமத்தான ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுவதாயுமிருக்கிற	காடோபகூடானி ஆஹு:	நிரந்தரஸம்ச்லிஷ்டங்களாக சொல்லுகின்றார்கள்.

* எம்பெருமானுடைய திருவுருவங்கள் தோறும் பிராட்டியும் அவிச்சேதேந ஸம்ச்லேஷமுடையளாயிராநின்றாளென்கிறது இந்த ச்லோகம். எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்று இரண்டு ஆகாரங்கள் உள்ளன; அவன் உபாயமாமிடத்தில் புருஷகார க்ருத்யம் பண்ணி சேதநர்களைத் திருவுள்ளம் பற்றும்படி செய்வதற்காக ஒரு க்ஷணமும் அகலமாட்டாள்; அவன் உபேயமாமிடத்தில் போக்யதாதிசயத்திற்காக அந்த நிலைமையிலும் அகலமாட்டாள். ஆக ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எம்பெருமானை இறையும் அகலகில்லாள் பிராட்டி என்றதாயிற்று. முதல் பாதமானது எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம்பாதம் பரவாஸுதேவாக்ய மங்கள விக்ரஹத்தைச்சொல்லுகிறது. மூன்றாம்பாதம் வ்யூஹவிபவாத்யவதாரத்திருமேனிகளைச்சொல்லுகிறது. * "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" * என்று பெருமாளும், "அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" * என்று பிராட்டியும் பேசும்படியாய் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு வாய்த்திருக்கின்ற அவிநாபாவத்தைச் சொன்னபடி.

சாந்தத்வமாவது அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வம். அநந்தத்வமாவது-த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யம் [தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை]; தேசபரிச்சேதமில்லாமையாவது ஸகல தேசங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கை. கால பரிச்சேதமில்லாமையாவது ஸர்வ காலத்திலுமிருக்கை. வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையாவது ஸகல வஸ்துக்களும் தானென்னலாயிருக்கை, மஹா விபூதி யென்று உபயவிபூத்யாதிபத்யம் சொன்னபடி.

ஹரியினுடைய ஸ்வரூபமென்றால் ஹரியைக் காட்டிலும் வேறான ஸ்வரூபம் தனியே யொன்று இருப்பதாகத் தோன்றுமே; உண்மை அப்படியில்லையே; என்றும் சிலர்க்கு சங்கையுண்டாகும். "சிலாபுத்ரகஸ்ய சரீரம்" என்றும் "மம ஆத்மா" என்றும் சொல்லுகிற விடங்களிற்போல, ஹரே: என்ற ஷஷ்டியும் அபேதார்த்தே வந்ததென்று உணரவேணும். ஹரியினுடைய ஸ்வரூப மென்றது ஹர்யாத்மகமான ஸ்வரூபமென்றபடியேயாம்.

இரண்டாவது பாதத்தில் "தத்ப்ரியதரம்" என்பதை ஸமஸ்த பதமாகவும் வ்யஸ்தபதமாகவும் கொள்வர்கள். "யத்ப்ரியதரம்" என்பது தவறான பாடம்.

* கொண்டல் வண்ணன் சுடர் முடியன் நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன், ஒண்சங்கதைவாளாழியானொருவன் இத்யாதிகளாலே வர்ணிக்கப்படுகிற திவ்ய மங்களவிக்ரஹம் "மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம" என்னப்பட்டது.

"கோல மேனி காண வாராய்" என்று விடாய்த்தவர்களுக்கு இந்தத்திருமேனியே தாபஹரமாயிருக்கையாலே அடியார்கள் உகந்தது—என்கிற காரணத்தினால் எம்பெருமானுக்கும் இதுவே ப்ரியதமமாயிருக்குமென்பதை "ததோபி தத்ப்ரியதரம்" என்பதனால் தெரிவித்தருளினாராய்த்து.

த்ருதீயபாதத்தில் "யதாஸுகம் விஹரதோ ரூபாணி" என்பதனால் அவதாரத் திருமேனிகள் லீலாரஸமநுபவிக்கவே பரிக்ருஹீதங்கள் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. "மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பல பல மாயமயக்குக்களால் இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையான்" என்றாராழ்வாரும்.

[காடோபகூடாநி] பூவில் மணம் போலவும், ரத்னத்தில் ஒளிபோலவும் ஏகதத்வமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமமாகக்கொண்ட வாமனாவதாரத்திலும் கூட பிராட்டியை க்ருஷ்ணாஜிநத்தாலே மறைத்திட்டுப் போந்தானென்றன புராணங்கள்.

இங்ஙனே நித்யஸம்ச்லிஷ்ட திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடி நிழலிலே பொருந்தி வாழ்வோமாக.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

சதுச்ச்லோகீ வியாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

பஞ்சஸ்தவத்தினுள்

ஐந்தாவது ஸ்தவமாகிய

ஸ்ரீஸ்தவம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தத்வார்த்தசிந்தாமணி வியாக்கியானம்

முதல் ச்லோகம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திசதாதசேஷஜகதாம் ஸர்க்கோபஸர்க்கஸ்திதீ:
ஸ்வர்க்கம் துர்க்கதிமாபவர்க்கிக பதம் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி:
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேகிலம்
க்ரீடேயம் கலு நாந்யதாஸ்ய ரஸதா ஸ்யாதைகரஸ்யாத் தயா. (௧)

அசேஷ ஜகதாம்	எல்லா வுலகங்களுக்கும்	விதத்தே	உண்டுபண்ணுகிறானோ,
ஸர்க்க உபஸர்க்க ஸ்திதீ:	ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார ரக்ஷணங்களையும்	அந்யதா	அப்படி அவளுடைய முகக் குறிப்பைப் பின்செல்லாவிடில்
ஸ்வர்க்கம்	ஸ்வர்க்கத்தையும்	அஸ்ய	இந்த எம்பெருமானுக்கு
துர்க்கதிம்	நரகத்தையும்	தயா	அப்பிராட்டியோடு
ஆபவர்க்கிக பதம்	மோக்ஷஸ்தானத்தையும்	ஐகரஸ்யாத்	ஒரு நீராக ஒருமித்திருக்கவேண்டிய காரணத்தினால்
ஸர்வம் ச	மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும்	இயம் க்ரீடா	(ஸ்ருஷ்டி முதலான) இந்த விளையாட்டானது
குர்வந்	உண்டுபண்ணா நிற்கிற	அஸ்ய	இந்த எம்பெருமானுக்கு
ஹரி:	எம்பெருமான்	ரஸதா	ஆனந்தத்தை விளைவிப்பதாக
யஸ்யா:	யாவளொரு பிராட்டியினுடைய	ந ஸ்யாத் கலு	ஆகமாட்டாதன்றோ;
முகம்	முகத்தை	(ஸா) ஸ்ரீ:	அந்தப் பெரிய பிராட்டியார்
வீக்ஷ்ய	நோக்கிக்கொண்டு	ஸ்வஸ்தி	மங்களத்தை
தத் இங்கித-பராதீந:	அந்த முகத்தின் (புருவ நெறிப்பு முதலிய) குறிப்புகளைப் பின் சென்றவனாய்	திசதாத்	அளிக்கக்கடவள்.
அகிலம்	ஸ்ருஷ்டி முதலாகக் கீழ்ச் சொன்னதையெல்லாம்		

எம்பெருமான் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணும்போதும், அவரவர்களுடைய கர்மாநுகுணமான புருஷார்த்தங்களை யளிக்கும்போதும் யாவளொரு பிராட்டியின் முகக்குறிப்பை நோக்கி அதற்கிசைக்கக் காரியம் செய்கிறானோ; அந்தப் பிராட்டியின் முகக் குறிப்பை எம்பெருமான் பின் செல்லாவிடில் அவளோடு ஏகரஸனாயிருக்க

வேண்டிய தனக்குத் தன் விளையாட்டுகள் ஆநுகூல்யத்தைக் கொடாமல் விடுமோ; அப்பிராட்டி நமக்கு நன்மையைத் தந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறதாய்த்து.

எம்பெருமான் எல்லா வுலகங்களையும் படைத்தளித் தழிக்கும்போதும் அவரவர்கள் கரும பலன்களை அநுபவிக்கும்பொருட்டு ஸ்வர்க்க நரகாத்யநுபவ ஸ்தானங்களையும் எல்லையில்லா இன்ப வீடாகிய பரமபதத்தையும் மற்றமுள்ள போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தானங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் அவ்வவர்களுக்கு அளித்தருளும்போதும் பிராட்டியின் முகக் குறிப்பைப் பின் சென்று அவளுடைய நோக்கத்திற் கிணங்க எல்லாவற்றையு மளிக்கின்றானென்றதினால் எம்பெருமானுடைய பரம ராஸிக்யத்தைத் தெரிவித்தபடி.

ஸ்வஸ்தி திசதாத் என்று இவர் அபேக்ஷிக்கிற நன்மையாவது—பிராட்டியை நன்றாக ஸ்துதிப்பதற்கு அநுகூலமான வாக்ஸம்ருத்தி, பக்தி ஸம்ருத்தி இத்யாதிகளே யென்பது மேல் ச்லோகத்தில் விசதமாம். (க)

ஹே ஸ்ரீர்தேவி! ஸமஸ்தலோகஜநநீம் த்வாம் ஸ்தோதுமீஹாமஹே
யுக்தாம் பாவய பாரதீம் ப்ரகுணய ப்ரேமப்ரதானாம் தியம்
பக்திம் பந்தய நந்தயாச்ரிதமிமம் தாஸம் ஜநம் தாவகம்
லக்ஷ்யம் லக்ஷ்மி! கடாக்ஷவீசிவிஸ்ருதேஸ் தே ஸ்யாம சாமீ வயம். (உ)

ஹே ஸ்ரீர் தேவி!	பெரிய பிராட்டியாரே!		(பரம பக்தியளவாக வளரச் செய்ய வேணுமென்கை.)
ஸமஸ்தலோக ஜநநீம் த்வாம்	எல்லாவுயிர்கட்கும் தாயாகிய உம்மை	ஆச்ரிதம்	(உம்மை) அடைந்திருக்கின்ற
வயம்	அடியோம்		
ஸ்தோதும் ஈஹாமஹே	ஸ்துதிக்க விரும்புகிறோம்;	இமம் ஜநம்	இந்த ஜநத்தை (அடியேனை)
யுக்தாம்	(உம்மை ஸ்துதிப்பதற்குத்) தகுதியான	தாவகம் தாஸம்	உம்முடைய ஸ்வநு சேவகனாக (அடிமை கொண்டு)
பாரதீம்	வாக்கை	நந்தய	ஆனந்தப்படுத்தவேணும்;
பாவய	(எமக்கு நீர்) அருளவேணும்;	ஹே லக்ஷ்மி!	லக்ஷ்மியே!
ப்ரேம ப்ரதானாம்	அன்பு மிகுந்த	அமீ வயம் ச	இந்த அடியோங்களும்
தியம்	புத்தியை	தே	உம்முடைய
ப்ரகுணய	வளரச் செய்யவேணும்;	கடாக்ஷ வீசி விஸ்ருதேஃ	கடாக்ஷவீக்ஷணங்களாகிற அலைகளின் பரவுதலுக்கு
பக்திம்	பக்தியை		
பந்தய	கல்லதாகச் செய்யவேணும்.	லக்ஷ்யம் ஸ்யாம	இலக்காகக் கடவோம்.

இங்ஙன் "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் திசதாத்" என்று ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வானை நோக்கிப் பெரியபிராட்டியார் 'ஆழ்வான்! நான் உமக்கு ச்ரேயஸ்ஸை அளிக்கவேண்டு மென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டீர்; நல்லது; என்ன ச்ரேயஸ்ஸு வேணும்? ஐச்வர்யம் வேணுமோ? ஸந்தானம் வேணுமோ? வேண்டியதைக் கேளும்; தருகிறேன்' என்ன;

ஆழ்வான்— 'அர்த்த காமாதி புருஷார்த்தங்களை விரும்ப வந்தேனல்லேன்; உம்மை வாயாரத் துதிக்க வேணுமென்று விரும்பி வந்தேன்.'

பிராட்டி— 'ஆகில் என்னிடத்தில் நீர் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? நீர் பெரிய பண்டிதர்; மஹா கவி; இஷ்டப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்; இதில் நானளிக்க வேண்டிய ஸ்வஸ்தி என்ன இருக்கிறது?'

ஆழ்வான்— 'இங்ஙன மருளச் செய்யலாகாது; உம்மைப் பாங்காக ஸ்துதிப்பதற்கு உரிய வாக்ஸம்ருத்தியை யருளவேணும்.'

பிராட்டி— 'அந்தத் திருவாக்கு உமக்கு முன்னமே வாய்த்திருக்கிறது. வேறு தேவையுண்டாகில் கேளும்.'

ஆழ்வான்— 'வாயால் ஏதோ சில சப்தங்களைச் சொல்லுகிறேனே யொழிய அன்பு மிகுந்து கனிந்த புத்தி எனக்கில்லை. அப்படிப்பட்ட புத்தியை அருளவேணும்.'

பிராட்டி— 'என்னை ஸ்துதிக்க வேணுமென்று நீர் விரும்பினபோதே அப்படிப்பட்ட புத்தி உமக்கு உண்டாய்விட்டது. அன்பு மிகாமலும் நெஞ்சு கனியாமலுமிருந்தால் என்னைத்

துதிக்க நீர் முயலமாட்டீர். ஆன பின்பு அப்படிப்பட்ட புத்தி உமக்குக் கைகூடியே யிருக்கிறது. வேறு தேவை யுண்டாகில் கேளும்.'

ஆழ்வான்— 'உம்முடைய பேருளால் ஏதோ சிறிது பக்தி கிடைத்திருக்கிறது; அது பரபக்தியாகவும் பரஜ்ஞானமாகவும் பரம பக்தியாகவும் முதிரும்படி அருள்புரிய வேணும்.'

பிராட்டி— 'அதை நீர் விரும்ப வேண்டா; ஆழ்வார்க்குப்போல் க்ரமக்ரமத்தில் படிப்படியாக அந்த பக்தி உமக்குப் பரிணமிக்கும்; க்ரமமாகத் தன்னடையே விளையப்போவதை அபேக்ஷிப்பதேன்?'

ஆழ்வான்— 'அம்மா! எப்போது அந்த பக்தி முதிரப்போகிறதென்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவும் அதுவரை தரித்திருக்கவும் சக்தனல்லேன். உம்மை வந்து பணிந்த என்னை இப்போதே அந்தரங்க கிங்கரனாக்கிப் பணிகொண்டு மகிழ்விக்க வேணும்; அதற்குறுப்பாக உம்முடைய குளிர்ந்த கடாக்ஷங்கள் அடியேன்மீது ப்ரஸரிக்க வேணும். இவ்வளவே அடியேன் விரும்புவது' என்கிறார்.

[இமம் ஜநம்] 'அஹம்' என்று உத்தம புருஷனைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'அயம்ஜந:' என்று ப்ரதம புருஷனைச் சொல்லுதல் ஒருவகைக் கவி மர்யாதையாம். கைங்கர்யார்த்தமான வகையிலே இது ஒரு கஷ்டை. நான் என்னாமல் அடியேன் என்பதற்கு மேற்பட்ட சொல் இது.

[கடாக்ஷவீசிவிஸ்ருதே:] க்ருபாஸாகரமான திருக்கண்களிலிருந்து கடாக்ஷமாகிற அலை வரிசைகள் பரவப்புக்கால் அத்திவலைகள் விழுமிடம் அடியேனாக வேணுமென்கை.

[அமீ] கடாக்ஷம் பெருமல் துவண்டு கிடக்கிற நிலைமையை *ஏஹி பச்ய சரீராணி படியே தம் உடம்பைத் தொட்டுக் காட்டுகிறபடி. (௨)

ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி கவயோ யத்யந்யதீயாந் குணாந்
அந்யத்ர த்வஸதோதிரோப்ய பணிதிஸ் ஸா தர்ஹி வந்த்யா த்வயி!
ஸம்யக்ஸத்யகுணாபிவர்ணநமதோ ப்ரூயு: கதம் தாத்ருசீ
வாக் வாசஸ்பதிநாபி சக்யரசநா த்வத் ஸத்குணார்ணவேதௌ (௩)

ஹே ஸ்ரீர்தேவி!	பிராட்டியே!
கவய:	பண்டிதர்கள்
கிம் நாம	எதை
ஸ்தோத்ரம் ஆமநந்தி	ஸ்தோத்திரமாகச் சொல்லுகிறார்கள்
(ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தத்தை என்னவென்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்கள்?)	
அஸத:	(ஸ்துதிக்கத்தக்கவனிடத்தில்) இல்லாதவைகளாயும்
அந்யதீயாந்	வேறிடத்திலுள்ளவையாயுமிருக்கிற
குணாந்	குணங்களை
அந்யத்ர	வேறொருவரிடத்தில் (ஸ்துதிக்கத்தக்கவனிடத்தில்)
அதிரோப்ய	ஏறிட்டு
பணிதி:	சொல்வதானது
ஸ்தோத்ரம் யதி து	ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தமானால்
தர்ஹி	அந்த பக்ஷத்தில்
(இல்லாத குணங்களை இருப்பதாக ஏறிட்டுப் புகழ்வது ஸ்தோத்ரம் என்னும் பக்ஷத்தில்)	
ஸா பணிதி:	அச்சொல்லானது

த்வயி	உம் விஷயத்தில்
வந்த்யா	வ்யர்த்தமாம்.
(அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரம் உம்மளவில் பண்ணமுடியாது)	
அதோ	அதுவா (அல்லது),
ஸம்யக் ஸத்யகுணாபி வர்ணநம் ஸ்தோத்ரம் ப்ரூயு: யதி	உள்ள குணங்களை உள்ளபடி வர்ணிப்பதை ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தமாகச் சொல்லுவார்களாகில்,
த்வத் ஸத்குண அர்ணவே தௌ	உம்முடைய கல்யாண குணங்களாகிற கடலில்
(கடல்போல் அபாரமாயுள்ள உமது கல்யாண குணங்களைப்பற்றி)	
தாத்ருசீ வாக்	அப்படிப்பட்ட சொல்லானது
(உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வதானது)	
வாசஸ்பதிநா அபி	வாக்குக்கு வல்லபனான ப்ருஹஸ்பதியாலும்
சக்யரசநா கதம்	ஸாத்ம்யமான சேர்க்கையையுடையதாகப்படியாகும்?

உம்முடைய குணங்களை உள்ளபடி வர்ணிக்கிற வாக்கானது ப்ருஹஸ்பதியாலும் கவனம் பண்ண முடியாதபோது, என்னால் முடியுமென்பதற்கு ப்ரஸக்தி ஏது? என்றபடி.

ஸம்போதகம் கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து வருவித்துக் கொள்வது. பிராட்டியை நோக்கி 'உம்மை நான் ஸ்துதிக்க விரும்புவதே அஸம்பத்தமான விஷயம்.' என்பதை ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாரிதில். "த்வாம் ஸ்தோதும் ஈஹாமஹே" என்று கீழ்ச் சொன்னேனே;

உம்மை ஸ்துதிப்பதென்பது ஸம்பாவிதமான விஷயந்தானோ? என்று ஆராயுமளவில் அது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமாகத் தோன்றுகிறதென்று உபபாதிக்கிறார்.

லோகத்தில் ஒருவனை ஒருவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறானே, அந்த ஸ்தோத்ரமானது என்ன? என்று விமர்சிப்போம். விமர்சித்தால் ஸ்தோத்ரசப்தார்த்தம் இரண்டு வகையாகத் தேறும். ஒருவனிடத்தில் இல்லாத குணங்களை வேறிடத்திலிருந்து கொணர்ந்து ஏறிட்டுப் புகழ்வதை ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தமாகக் கூறுகிற பக்ஷம் ஒன்றுண்டு. (ஒரு யாசகன் ஒரு மொட்டைத் தலையனைப் புகழ வேண்டி 'குழலழகரே, குழலழகரே' என்று கூறுவதாம்.) இப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரத்துக்குப் பிராட்டியிடத்தில் ப்ரஸக்தியில்லை. இவளிடத்தில் குணமில்லாமையும் வேறிடத்திலிருந்து குணங்களைக் கொணர்ந்து இவளிடத்தில் ஏறிடுகையும் அதிதாரம் அஸம்பாவிதமானவையாமே. இனி மற்றொரு வகையாகவும் ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தத்தை நிர்வசிப்பதுண்டு. அதாவது, ஒருவனிடத்திலுள்ள குணங்களை உள்ளபடி சொல்லிப் புகழ்வதாம். அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரமும் பிராட்டியிடத்தில் அஸாத்யம். பிராட்டியின் குணகணங்கள் ஒரு கடல் போன்றிருத்தலால் அவற்றில் ஏகதேசமும் ப்ரஹ்மாதிகளாலும் வருணிக்க அரிது என்று விதமான பின்பு மற்றையோரால் அந்த குணங்களை ஒன்று விடாமல் உள்ளபடி வருணிக்க முடியாதென்னுமிடம் கைமுத்யந்யாயஸித்தமாகையாலே. ஆகவே இரண்டு வகையான ஸ்தோத்ரங்களில் ஒன்றுக்கும் பிராட்டி பக்கல் அவகாசமில்லையென்று சொல்லுகிற இம்முகத்தால் 'அஸாத்யமான ஸ்ரீஸ்தவத்தில் நான் இறங்குவது அதி ஸாஹஸம்; அதிசாபலக்ருத்யம்' என்று வாக்யாநுஸந்தானம் செய்துகொண்டாராய்த்து. ... (௯)

யே வாசாம் மநஸாம்ச துர்க்ரஹதயா க்யாதா குணாஸ் தாவகா:
தாநேவ ப்ரதி ஸம்புஜிஹ்வமுதிதா ஹ்ய மாமிகா பாரதீ!
ஹாஸ்யம் தத்து ந மந்மஹே நஹி சகோர்யேகாகிலாம் சந்த்ரிகாம்
நாலம் பாதுமிதி ப்ரகுஞ்ச்ய ரஸநாமாஸீத ஸத்யாம் த்ருஷி. (௰)

ஹே ஸ்ரீ தேவி	பிராட்டீ!
தாவகா:	உம்முடையவையான
யே குணா:	எந்த குணங்கள்
வாசாம் மநஸாம் ச துர்க்ரஹதயா க்யாதா:	வாக்குக்கும் மனஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவையாக ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றனவோ
தாந் ப்ரத்யேவ	அந்த குணங்களைக் குறித்தே,
மாமிகா பாரதீ	எனது வாக்கானது
ஸம்புஜிஹ்வம் (யதா ததா) உதிதா	ஜலமூறின நாக்கோடு கூடிக் கிளர்ந்தது. (ப்ரவ்ருத்தித்துவிட்டது)
ஹ	(மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு)
தத் து	அப்படி வாக்கு ப்ரவ்ருத்தித்ததை
ஹாஸ்யம்	பரிஹஸிக்கக்கூடியதாக
ந மந்மஹே	[அடியோம்] நினைக்கின்றிலோம்

[ஏனென்றால்]

சகோரீ	சகோர பக்ஷியின் பேடையானது
அகிலாம் சந்த்ரிகாம் ஏகா [அஹம்] பாதும் அலம் நாஸ்மி இதி	நிலா முழுவதையும் நானொருத்தியே உட்கொள்ளவல்லேனல்லேன் என்று நினைத்து,
த்ருஷி ஸத்யாம்	தாஹமுள்ளவளவில்
ரஸநாம்	[தன்னுடைய விடாய் பொருந்திய] நாக்கை
ப்ரகுஞ்ச்ய	மடக்கிக்கொண்டு [உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு]
நாஸீத ஹி	வெறுமனிருக்க மாட்டா தன்றோ.

[அதுபோல் அடியேனும் வெறுமனிருக்க மாட்டேனென்கை]

வாய்கொண்டு சொல்லுதற்கும் நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் முடியாதவை யென்று ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள உம்முடைய குணங்களைப் புகழ்வதற்கென்றே என்னுடைய நாவில் ஜலமூறுகின்றது. வாக்கு வெளிக்கிளம்புகின்றது. ஆனால் அசக்யமான விஷயத்தில் முயற்சி செய்கிறவிது பரிஹாஸ்யமென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். நான் இதைப் பரிஹாஸாஸ்பதமாக நினைக்கமாட்டேன். ஏனென்றால், நிலாவைப் பருகி ஜீவிக்கவேண்டிய சகோர பக்ஷியானது இந்த நிலா முழுவதையும் நம்மொருவரால் பருக முடியாதென்று நினைத்துத் தன் தாஹத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக அந்த நிலவில் வேண்டிய அளவைப் பருகாமல் நாக்கைச் சுருக்கிக் கொண்டு நிற்கமாட்டாது. அதுபோல் நானும் உமது கல்யாண குணங்களை முழுவதும்

வர்ணித்தநுபவிக்க முடியாதென்று கை வாங்கி நிற்கமாட்டேன். என்னால் கூடுமானவளவும் வர்ணிக்க முயல்வது உசிதமே யொழிய, பரிஹாஸாஸ்பதமாக மாட்டாதென்கை. இதனால் உள்ள அம்சங்களில் யாவச்சக்யம் வர்ணிப்பதும் ஸ்தோத்ரமாகுமென்றதாய்த்து. (௪)

க்ஷோதீயாநபி துஷ்டபுத்திரபி நிஸ்ஸ்நேஹோப்யநீஹோபி தே,
கீர்த்திம் தேவி லிஹந்நஹம் நச பிபேம்யஜ்ஞோ ந ஜிஹ்ரேமி ச!
துஷ்யேத் ஸா து ந தாவதா நஹி சுநா லீடாபி பாகீரதீ
துஷ்யேச் ச்வாபி நலஜ்ஜதே நச பிபேத்யார்த்திஸ் து சாம்யேச் சுந:. (௫)

ஹே தேவி!	பிராட்டியே!	தாவதா	அவ்வளவால் [அல்பனான என் வாக்கில் நுழைந்து புறப்பட்ட மாத்திரத்தால்]
அஜ்ஞ: அஹம்	ஒன்றுமறியாத அடியேன்	ந துஷ்யேத்	கெட்டுப்போய்விடாது;
க்ஷோதீயாந் அபி	மிகவும் சிறியேனாயினும்		[எப்படிப் போலவென்றால்]
துஷ்ட புத்தி: அபி	கெட்ட புத்தியை யுடையேனாயினும்	பாகீரதீ	[ஸ்தவ பரிசுத்தமான] கங்கா தீர்த்தமானது
நிஸ்ஸ்நேஹ: அபி	அன்பு இல்லாதவனாயினும்	சுநா	நாயினால்
அநீஹ: அபி	ஒருவிதமான நல்ல முயற்சியில்லாதவனாயினும்	லீடா அபி	நக்கப்பட்டாலும்
தே கீர்த்திம்	உம்முடைய கீர்த்தியை	நஹி துஷ்யேத்	கெட்டுப்போய்விடாதன்றோ.
லிஹந்	[ஸ்தோத்ர முகத்தாலே] வாய்கொண்டு அநுபவியாநின்றவனாய்	ச்வா அபி	[கங்கா தீர்த்தத்தை நக்கின அந்த] நாயும்
ந ச பிபேமி	அஞ்சுவதுமில்லை.	ந லஜ்ஜதே	வெட்கப்படுகிறதில்லை;
ந ஜிஹ்ரேமி ச	வெட்கப்படுவதுமில்லை.	ந பிபேதி ச	பயப்படுவதுமில்லை.
ஸா கீர்த்திஸ் து	[என்னால் வர்ணிக்கப்படுகிற] அந்த கீர்த்தியோவென்றால்	சுந:	[அந்த] நாயினுடைய
		ஆர்த்திஸ் து	தாஹமோவென்றால்
		சாம்யேத்	[கங்கா தீர்த்த பானத்தினால்] தணிந்துவிடும்.

அதி க்ஷுத்ரனான ஒரு மநுஷ்யன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான ஒருவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்புகுவது லஜ்ஜா பயங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக லோகத்தில் காணப்படாநின்றது. அன்றியும் தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய் ஸ்பர்சித்தால் அந்த புரோடாசம் துஷ்டமாவதுபோலே உத்தம புருஷர்களை நீச ஜநம் ஸ்தோத்ர முகத்தாலே வாய்கொண்டு ஸ்பர்சித்தால் அந்த உத்தம புருஷர்களுக்குக் கெடுதி விளையக்கூடுமன்றோ! ஆனபின்பு, அதிக்ஷுத்ரரான நீர் ஸர்வோத்க்ருஷ்டையான பிராட்டியை லஜ்ஜா பயங்களின்றிக்கே ஸ்துதிக்கப் புகுந்து இதனால் அப்பிராட்டிக்குப் பொல்லாங்கு விளைக்க நினைத்து விட்டீரே! இது உமக்குத் தகுமோ? தகாதுகாணும்; ஆகையால் இனியாவது லஜ்ஜாபயங்களை மேற்கொண்டு ஸ்தோத்ரத்தினின்றும் நிற்ருவித்தீராகில் இரண்டு தன்மையும் ஸ்ரவத்யமாகும் என்று—ஆழ்வானை நோக்கிச் சிலர் சொல்லுவதாகக்கொண்டு இந்த ச்லோகம் ப்ரவ்ருத்தமாகிறது.

நான் லஜ்ஜைப்படவும் பயப்படவும் காரணமில்லை; என்னுடைய ஸ்தோத்ரத்தால் பிராட்டிக்கு அவத்யலேசமுமுண்டாகாதென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். நான் அதிக்ஷுத்ரனாய், துஷ்ட புத்தியை யுடையவனாய், ஈரநெஞ்சு இல்லாதவனாய், 'கள்ளத்தேன் நானும் தொண்டாய்த் தொண்டுக்கே கோலம்பூண்டு' என்றபடி கபடமாகவாகிலும் சில கைங்கர்ய வேஷங்களைப் பூணலாமே; அப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதமுமில்லாதவனாய் இவ்வகைகளாலே அத்யந்தகர்ஹணீயனாயிருந்தேனாகிலும், பிராட்டீ! உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நிர்ப்பயனாகவும் நிர்லஜ்ஜனாகவும் ஸ்துதிக்க இழிந்துவிட்டேன். இப்படி ஸர்வாத்மநா அநர்ஹனாகிய அடியேன் உம்முடைய கீர்த்தியைப் புகழ இழிந்துவிட்டவளவால் அந்த கீர்த்திக்கு ஒரு அவத்யமும் விளையாது. இது எப்படிப் போலவென்னில்; நாய் என்பது ஒரு நிக்ருஷ்டமான ஜந்து. அது தன் விடாயின் மிகுதியினால் கங்கா தீர்த்தத்தைப் பருகுகின்றது. அப்படியாகும்போது "ஐயோ! பரம புண்ய தீர்த்தத்தை நாம் ஸ்பர்சிக்கலாமோ!" என்று அது அஞ்சுவதுமில்லை, வெட்கப்படுவதுமில்லை; அந்த நாயினுடைய விடாயோ தீர்ந்து

விடுகிறது. அன்றியும், அந்த தீர்த்தமும் ஸகஸம்பர்சத்தால் கெடுவதுமில்லையன்றோ? அது போலவாமென்கிறார்.

இதனால் குணகணங்கள் கங்காப்ரவாஹம் போல் அபரிமேயமாயும் ஸ்வதச்சுத்தமாயுமுள்ளவை என்பது விளங்குவதுடன் ஆழ்வானுடைய எல்லை கடந்த நைச்யாநுஸந்தானமும் நன்கு விளங்கும்.

[லிஹந்] பிராட்டியின் கீர்த்தியை கங்கையாகவும் தம்மை ச்வகமாகவும் அநுஸந்தித்தமைக்குச் சேர (லிஹந்) என்கிறார். லிஹதாதுவுக்கு 'நக்குதல்' என்று பொருளாயினும், இங்கு, வாய்கொண்டு வருணிப்பதில் நோக்கு. ... ... (ரு)

ஐச்வர்யம் மஹாதேவவா஽ல்பமதவா த்ருச்யேத பும்ஸாம் ஹி யத்
தல்லக்ஷ்ம்யாஸ் ஸமுதீக்ஷணாத் தவ யதஸ் ஸார்வத்ரிகம் வர்த்ததே!
தேநைதேந ந விஸ்மயேமஹி, ஜகந்நாதோऽபி நாராயண:
தந்யம் மந்யத ஈக்ஷணாத் தவ யத: ஸ்வாத்மாந மாத்மேச்வர:. (சு)

[ஹே தேவி]	பிராட்டியே!
பும்ஸாம்	மநுஷ்யர்களுக்கு
ஸார்வத்ரிகம்	[இவ்வுலகம் மேலுலகம் முதலிய] எல்லா விடங்களிலு முண்டாகக் கடவதான
யத் ஐச்வர்யம்	யாதொரு விபவமானது
மஹாதேவ வா	பெரிதாகவோ
அதவா அல்பம்	அல்லது ஸ்வல்பமாகவோ
த்ருச்யேத	காணப்படுமோ
தத்	அந்த விபவமானது
லக்ஷ்ம்யா: தவ	லக்ஷ்மியாகிற உம்முடைய
யத: ஸமுதீக்ஷணாத்	யாதொரு கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே
வர்த்ததே	விளைகின்றதோ
தேநைதேந	அந்த இந்த கடாக்ஷத்தினால்

[கடாக்ஷ விஷயத்திலே என்றபடி.]

ந விஸ்மயேமஹி	ஆச்சர்யப்படமாட்டோம்;
யத:	ஏனென்றால்
ஜகந்நாத:	உலகங்கட்கெல்லாம் தலைவனாயும்
ஆத்மேச்வர:	தனக்குத் தானே ஈசனாயுமுள்ள
நாராயணோऽபி	ஸ்ரீமந் நாராயணனும்கூட
தவ	உம்முடைய
ஈக்ஷணாத்	கடாக்ஷம் பெறுவதனால்
ஸ்வாத்மாநம்	தன்னை
தந்யம்	க்ருதார்த்தனாக
மந்யதே	நினைக்கிறாரே;

[ஆகையால் ஆச்சர்யப்படக் காரணமில்லையென்கை.]

ஆக இவ்வளவும் கீழ் ஐந்து ச்லோகங்களும் ஸ்தோத்ரோபோத்காதமாய் இனிமேல் ஸ்தோத்ராரம்பமாய்ச் செல்லுகிறது.

ஐச்வர்யமானது ஐஹிகமும் ஆமுஷ்மிகமுமாய் இரண்டு படிப்பட்டிருக்கும். இஹலோகத்தில் தநதாந்யஸம்பத்ஸம்ருத்தராயிருக்குமிருப்பு ஐஹிகைச்வர்யமாம். ஸ்வர்க்காதி பரமபதாந்தமான உபரிதந லோகங்களில் வீறுபெற்றிருக்குமிருப்பு ஆமுஷ்மிகைச்வர்யமாம். இவ்விருவகைப்பட்ட ஐச்வர்யமும் பின்னையும் இருவகைப்படும். இஹலோகத்தில் க்ராமாதிகாரியாயிருக்குமிருப்பு லகுவான ஐச்வர்யமாம், சக்ரவர்த்தியாயிருக்குமிருப்பு குருவான ஐச்வர்யமாம். ஸ்வர்க்கலோகங்களில் இந்திரனாயிருக்குமிருப்பு லகுவான ஐச்வர்யமாம். 'சென்றால் குடையாம்' இத்யாதிப்படியிருக்குமிருப்பு குருவான ஐச்வர்யமாம். இப்படிப்பட்ட ஸகல ஐச்வர்யங்களும், மஹாலக்ஷ்மியே! உம்முடைய கடாக்ஷத்தின் பயனாக விளைகின்றன என்கிற இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டுப் பலர் ஆச்சர்யப்படுவார்கள். ஆனால் நான் இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமும் ஆச்சர்யப்படுவேனல்லேன். ஏனென்றால் ச்ருதிகளாலே நிஸ்ஸமாப்யதிகனாக ஓதப்பட்டுள்ள ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரனும் 'நாம் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகப் பெற்றபடியால்தான் தந்யரானோம்'. என்று நினைப்பிடா நிற்கையாலே, ஒன்றுமில்லா ஸர்வேச்வரனையே தந்யனாக்கவல்ல உம்முடைய கடாக்ஷம் இவ்வருகுள்ள சேதநவர்க்கங்களுக்கு ஐச்வர்ய ஹேதுவாகிறவிது ஆச்சர்யபதமன்றிறே. இதனால் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் எம்பெருமான் தனக்கும் ப்ரார்த்தநீய மென்றதாயற்று. ... ... (சு)

ஐச்வர்யம் யதசேஷபும்ஸி யதிதம் ஸௌந்தர்யலாவண்யயோ:,
ரூபம் யச்ச ஹி மங்களம் கிமபி யல்லோகே ஸதித்யுச்யதே!
தத் ஸர்வம் த்வததீநமேவ யதத: ஸ்ரீரித்யபேதேந வா,
யத்வா ஸ்ரீமதிதீத்ருசேந வசஸா தேவி ப்ரதாமச்நுதே. (எ)

ஹே தேவி!	பிராட்டீ!	தத் ஸர்வம்	அந்த ஐச்வர்யம் முதலியவை யெல்லாம்
அசேஷபும்ஸி	ஸமஸ்தசேதனர்களிடத்திலும்	யத்	யாதொரு காரணத்தால்
யத் ஐச்வர்யம் [அஸ்தி]	யாதொரு ஐச்வர்யமுண்டோ,	த்வத் அதீநமேவ	உம் ஆஜ்ஞைக்கு அடங்கியதாகவே யிருக்கிறதோ
ஸௌந்தர்ய லாவண்யயோ: யதிதம் ரூபம்	அவயவ சோபையாகிற ஸௌந்தர்யமென்ன, ஸமுதாய சோபையாகிற லாவண்யமென்ன, இவற்றின் உருவம் யாதொன்றுண்டோ	அத:	இக்காரணத்தினால்
		[தத் ஸர்வம்]	அதெல்லாம்
		ஸ்ரீ: இதி அபேதேந வா	ஸ்ரீ யென்று அபேதமாகவோ [அதாவது, ஸ்ரீ யென்றும் சொல்லாலேயோ]
லோகே	லோகத்தில்		
யச்ச ஹி மங்களம்	மங்களமென்று பேர் பெற்றது யாதொன்று உண்டோ	யத்வா	அல்லது
		ஸ்ரீமத் இதி ஸத்ருசவசஸா	ஸ்ரீயையுடையது என்கிற சொல்லாலேயோ
யத் கிமபி ஸத் இதி உச்யதே	யாதொன்று 'நல்லது' என்று சொல்லப்படுகிறதோ	ப்ரதாம்	ப்ரஸித்தியை
		அச்நுதே	அடைகின்றது.

உலகத்தில் அவ்வோ வஸ்துக்கள் மேன்மை பெற்றிருப்பதும் அழகு பெற்றிருப்பதும் எல்லாம் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்த நிபந்தனமென்கிறார். ஐச்வர்யமாவது— 'ஈச்வரஸ்ய பாவ:' என்றும் ஒன்றுக்குக் கடவனாயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யம் எறும்பு முதல் பிரமனளவாக அனைவரிடத்திலுமுண்டு. சிற்றெறும்புக்கு மேற்பட்டது மக்ஷிகை. மக்ஷிகைக்கு மேற்பட்டது மதுகரம், என்றிப்படி ஒன்றுக்கொன்று மேற்பட்ட உயிர்கள் உண்டாகையாலே ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் ஒவ்வொரு வகையான ஐச்வர்ய முண்டிறே. [ஸௌந்தர்ய லாவண்யயோ:] சில வஸ்துக்கள் அவயவந்தோறும் அழகுடையதாயிருக்கும்; சில வஸ்துக்கள் ப்ரத்யேகாவயவ சோபையற்றிருந்தாலும் அவயவஸமுதாயத்திலே ஒரு விலக்ஷணமான சோபையை யுடைத்தாயிருக்கும். ஆக இப்படி சில வஸ்துக்கள் ஸௌந்தர்யசாலிகளாயும் சில வஸ்துக்கள் லாவண்ய சாலிகளாயும் இருப்பதும். [யச்ச ஹி மங்களம்] மஞ்சள், புஷ்பம், தீபமுதலிய சில வஸ்துக்கள் மங்களகரங்களாக ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும்; இதுவும். [யத்கிமபி ஸதித்யுச்யதே] அழகிய வஸ்துக்களாயும் மங்கள வஸ்துக்களாயும் இல்லாதொழிந்தாலும் சில வஸ்துக்கள் 'நல்ல பொருள்கள்' என்று சொல்லப்படா நிற்கும். திருமண்கதிர் முதலானவை. ஆகவிப்படி அவ்வோ வஸ்துக்கள் சீர்மை பெற்றிருப்பதெல்லாம் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்த நிபந்தனமானபடியால் தான் சில வஸ்துக்கள் ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீ வாசக சப்தத்தாலும் சில வஸ்துக்கள் லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வாசக சப்தத்தாலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. திருவிளக்கு, திருமாளிகை, திருமலை, திருமேனி முதலிய வ்யவஹாரங்கள் "ஸ்ரீரிதி அபேதேந ப்ரதாம் அச்நுதே" என்பதற்கு உதாஹரணமாகவும், ஸ்ரீமதனந்தஸரஸ், ஸ்ரீமத்வகாதி இத்யாதி வ்யவஹாரங்கள் ஸ்ரீமதிதி ஸத்ருசவசஸா ப்ரதாம் அச்நுதே என்பதற்கு உதாஹரணமாகவும் கொள்ளத்தகும். (எ)

தேவி த்வந்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே,
யத்யப்யேவ மதாபி நைவ யுவயோஸ் ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே!
யந்நாஸ்த்யேவ ததஜ்ஞதாமநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞதாயா விது:
வ்யோமாம்போஜ மிதந்தயா கில விதந் ப்ராந்தோய மித்யுச்யதே. (அ)

ஹே தேவி!	பிராட்டீ!	ஏவமதாபி	இப்படி ஒருவராலு மறியப்படாதிருந்தபோதிலும்
த்வந்மஹிம அவதி:	உமது பெருமையின் எல்லையானது	யுவயோ:	உங்களிருவருடைய
ஹரிணா அபி	எம்பெருமானாலும்	ஸார்வஜ்ஞதா	ஸர்வஜ்ஞத்வமானது
யத்யபி நஜ்ஞாயதே	அறியப்படுகிறதில்லை.	நைவ ஹீயதே	குறைவுபடுகிறதேயில்லை. [ஏனென்றால்]
த்வயா அபி	உம்மாலும்		
நஜ்ஞாயதே	அறியப்படுகிறதில்லை.	யத்	யாதொரு வஸ்துவானது

ஸந்தி ஏவ	[உலகில்] அடியோடு இல்லாதவைகளோ,	வ்யோமாம்போஜம்	ஆகாயத்தாமரையை
தஜ்ஜ்ஞதாம்	அந்த அஸத் வஸ்துவை அறிந்து கொள்ளாமலிருப்பதை	ஜாநந்யா விதி	உள்ளதாக [இது ஆகாசத்தாமரைப்பூ என்று] அறிகிறவன்
ஸர்வஜ்ஞதாயா:	ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்கு		
அநுகுணாம்	ஒத்ததாக	'அயம் ப்ராந்த:' இதி உச்யதே கில	'இவன் பைத்தியக்காரன்' என்று [உலகத்தாரால்] சொல்லப்படுகிறானன்றோ!
விது:	[விவேகிகள்] அறிகின்றார்கள்;		

பிராட்டியே! உம்முடைய வைபவமானது உம்மாலும் உம்முடைய பர்த்தாவான எம்பெருமானாலும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதித்து அறியப்படுகிறதில்லை; ஆனால் இது கொண்டு உங்களுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்குக் கொத்தை சொல்லமுடியாது. ஸர்வ பதார்த்தத்துக்குள்ளே உம்முடைய மஹிமாவதியும் சேர்ந்திருக்க, அதனை நீங்கள் அறியவில்லையென்றால் ஸர்வ பதார்த்தத்தில் ஏகதேசத்தை அறியவில்லையென்று ஏற்படுகிறபடியால் ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கு என் பங்கம் வராதென்னில்;

உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றை யறியாதொழிந்தால் அது ஸர்வஜ்ஞத்வபங்கமாகுமேயன்றி அடியோடு இல்லாத பதார்த்தங்களை அறியாதொழிவது ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்கு ஹாநிகரமாகாது. இல்லாத வஸ்துக்களை இல்லாதவையாகவே அறிந்துகொள்வது ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்குப் பொருந்தியதேயாம். இல்லாத வஸ்துக்களையும் தெரிந்துகொண்டால்தான் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸங்கதமாகுமென்று கொள்வார் அறிவிலிகளேயாவர். மலடிமகன், முயற்கொம்பு, கானல்நீர், ஆகாசமலர் இவைபோன்ற இல்லாத வஸ்துக்களை ஒருவன் உள்ளவையாக நினைத்துக்கொண்டு வ்யவஹரித்தால் அவன் ப்ராந்தர்களில் அக்ரேஸரனாக எண்ணப்படுவானேயன்றி, 'இவன் இல்லாத வஸ்துக்களையும் தெரிந்துகொண்டிருப்பதனால் விசேஷஜ்ஞாதா' என்று ஒருவராலும் புகழப்படான்.

அதுபோல, பிராட்டீ! உம்முடைய மஹிமைக்கு அவதியென்பது உலகில் ஸத்தாகக் காணப்படுகின்ற வஸ்துக்களைப்போல் வஸ்துத: உள்ளதானால் அதனை நீங்கள் அறியாதது உங்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வபங்கமாகும். வாஸ்தவத்தில் உம்முடைய மஹிமைக்கு எல்லையில்லாமையால் த்வந்மஹிமாவதி: என்கிற பதார்த்தம் முயற்கொம்பு முதலானவை போல அஸத்து. அப்படி அஸத்தான பதார்த்தத்தை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளாமையாவது உள்ளதாக அறியாமை. இது யதார்த்தஜ்ஞாநபர்யாயமான அஜ்ஞாநமேயொழிய ஸர்வஜ்ஞத்வபங்கமான அஜ்ஞாநமன்று. இது அடிக்கழஞ்சுபெறும். இந்த அஜ்ஞாநத்தையும் நீங்கள் பாதகமாகக் கொண்டு இதனைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்தீர்களாகில்—[அதாவது—பிராட்டியின் மஹிமைக்கு அவதி யுண்டென்று நினைத்தீர்களாகில்] உங்களுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் குலைந்து ப்ராந்தசிகாமணிகள் என்கிற பட்டமே பலிக்கும்கிடீர் என்றதாயிற்று.

ஆக இந்த ச்லோகத்திற்கு ப்ரதாநப்ரமேயம் பிராட்டி எல்லையில்லாத மஹிமையுடையவள் என்னுமத்தனையாய்த்து. ... ... (௮)

லோகே வநஸ்பதிப்ருஹஸ்பதிதாரதம்யம் யஸ்யா: ப்ரஸாத பரிணாம முதாஹரந்தி!
ஸா பாரதீ பகவதீ து யதீயதாஸீ தாம் தேவதேவமஹிஷீம் ச்ரியமாச்ரயாம:!! (௯)

லோகே	உலகத்தில்	உதாஹரந்தி	[ஜ்ஞானிகள்] சொல்லுகிறார்களோ
வநஸ்பதி ப்ருஹஸ்பதி தாரதம்யம்	ஒருவன் மரம்போல் மூடனாகப் பிறப்பதும் ஒருவன் ப்ருஹஸ்பதிபோல் மஹா வித்வானாகப் பிறப்பதுமான ஏற்றத் தாழ்வு	பகவதீ	பூஜ்யையான
		ஸா பாரதீ	அந்த ஸரஸ்வதியானவள்
		யதீயதாஸீ	யாவளொரு பிராட்டியின் அடியவர்களுக்கு அடியவளாயிருக்கிறாளோ;
யஸ்யா:	யாவளொரு ஸ்வாமிநியினுடைய	தேவதேவ மஹிஷீம்	தேவதேவனுடைய தேவியான
ப்ரஸாத பரிணாமம்	அநுக்ரஹத்தின் பரிபாகமாக	தாம் ச்ரியம்	அந்தப் பிராட்டியை
		ஆச்ரயாம:	ஆச்ரயிக்கிறோம்.

லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெற்றவர்கள் பக்கல் வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியும் தாஸாநுதாஸி யாகக் காத்திருப்பள் என்கிறார்.

'கலையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கு மலையல்ல நல்ல மரங்கள்—சபை நடுவே நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய மாட்டாதவன் நன்மரம்' என்றபடி மர மென்று இகழலாம்படி சிலர் மூடாத்மாக்களாயிருப்பதும், தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதியின் அபராவதாரமென்று புகழலாம்படி சிலர் மஹாஜ்ஞாதாக்களாயிருப்பதும் ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தினுடைய அந்வயவ்யதிரேகப்ரயுக்தமாக நிகழ்கின்ற தென்பது அனைவருமறிந்த விஷயம். அப்படிப்பட்ட வைபவமுடைய ஸரஸ்வதியும் லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெற்றவர்களின் க்ருஹத்வாரத்திலே நின்று, அவர்களுக்கு ஏவல் தொழில் செய்யும் பரிசாரிகையா யிருப்ப தால் அதற்கேற்ற பெருமை வாய்ந்த பிராட்டியை சரணம் புகுவோமென்கிறார்.

கீழ் இரண்டாம் ச்லோகத்தில் "யுக்தாம் பாவய பாரதீம்" என்று பிராட்டி பக்கல் வாக்ஸம்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வானை நோக்கிச் சிலர், 'வாக்ஸம்ருத்தியைப் பிராட்டி பக்கல் ப்ரார்த்திப்பதால் என்ன பயன்? ஸரஸ்வதிதேவியன்றோ அதனை அளிக்க வல்லவள்; ஆனபின்பு அந்த ஸரஸ்வதியைக் குறித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதே தகுதி' என்று சொல்ல, அவர்களுக்கு மறுப்பாக அருளிச்செய்தது இந்த ச்லோகம் என்னலாம். நீங்கள் வாக் தேவதை யென்று கொண்டாடுகிற அந்த ஸரஸ்வதியும் ததீயதாஸியானபின்பு, நான் அந்த பிராட்டியை விட்டு ஸரஸ்வதியைப் பற்றுதல் தகுதியல்லவென்று ஸமர்ப்பித்தபடி.

[யதீயதாஸீ] யஸ்யா: இமே யதீயா:; யதீயாநாம் தாஸீ—என்றுகக் கடவது. இந்த வ்யுத்பத்தியால் ஸரஸ்வதியானவள் பிராட்டியின் அடியவர்களுக்கு அடியவள் என்னு மர்த்தம் விளங்கும். ... ... (௯)

யஸ்யா: கடாக்ஷம்ருதுவீக்ஷணதீக்ஷணேந ஸத்ய: ஸமுல்லஸிதபல்லவ முல்லலாஸ!
விச்வம் விபர்யயஸமுத்தவிபர்யயம் ப்ராக் தாம் தேவதேவமஹிஷீம் ச்ரியமாச்ரயாம: (௰)

ப்ராக்	முன்னே [ப்ரளய காலத்தில்]	ஸத்ய:	அந்த ஸங்கல்ப முண்டான க்ஷணத்திலேயே
விபர்யய ஸமுத்த விபர்யயம் விச்வம்	லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெறாமை யாலே வாட்டமடைந்திருந்த ஜகத்தானது	ஸமுல்லஸித பல்லவம் உல்லலாஸ	கொழுந்து விட்டுக்கிளர்ந்து விளங்கிற்றே
யஸ்யா:	யாவளொரு பிராட்டியி னுடைய	தேவதேவ மஹிஷீம்	தேவதேவ பிரானுடைய திவ்ய மஹிஷியான
கடாக்ஷ ம்ருது வீக்ஷண தீக்ஷணேந	'கடைக்கண்ணாலே மெல்ல நோக்கவேணும்' என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே	தாம் ச்ரியம்	அந்தப் பிராட்டியை
		ஆச்ரயாம:	அடிபணிகிறோம்.

ப்ரளய காலத்தில் ஸகலாத்மவர்க்கமும் கரணகளேபர விதுரமாய் இறகொடிந்த பறவை போல் ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்கும் யோக்யமன்றியே நின்று அசித்கல்பமாய்க்கிடக்கையில் 'இவ்வாத்மவர்க்கமடைய ப்ரவ்ருத்திக்ஷமமாக வேணும்' என்று திருவுள்ளம் பற்றி நின்ற யாவளொரு பிராட்டி அவ்வாத்மவர்க்கத்தை நோக்கிக் குளிரக் கடாக்ஷிக்க முயன்றவளவில் தானே, அனைத்தும் துவட்சி நீங்கித் தளிரும் முறியுமாய்ப் பசுகுபசுகென்று விளங்கப் போகுமோ, அந்தப் பிராட்டியை சரணமடைகிறேனென்கிறார். அதுபோலே அசித்கல்ப னாய்க் கிடக்கிற அடியேனையும் குளிர நோக்கி ஸத்கோஷ்டியிலே அந்வயிப்பிக்க வேணு மென்னும் ப்ரார்த்தனை இதில் உள்ளுறை.

துர்வாஸர் சாபத்தாலே நிச்ரீகமாம்படி புலகத்ரயத்தையும் பரித்யஜித்துப் பயோநிதி யிலே பிராட்டி எழுந்தருளினபோது தத்கடாக்ஷ அபாவத்தாலே "நஸந்நேவ" என்னும்படி கஷ்டமான த்ரிபுவநம் பின்பு 'செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்தவவளும்' என்னும்படி அமுதில் வரும் பெண்ணமுதாயவதரித்து ஸர்வாஸநஸ்தையாய் மஹார்ஹ லலநையாய் சித்ரமால்யாநுலேபநை யாய்க் கொண்டு * நிகழ்கின்ற திருமார்பில் சேர்ந்து 'அகலகில்லேனிறையும்' என்று ஸம் ச்லேஷித்தவநந்தரம் தன்னுடைய காருண்ய சீதல கடாக்ஷ ஸுதாவர்ஷத்தாலே வழிய வார்க்க, அநந்தரம் அத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸம்ருத்தமான படியை இச் ச்லோகத்திலே அருளிச்செய்கிறார்.' என்ற ஆச்சான் பிள்ளை [சதுச்ச்லோகீ] வ்யாக்யானத்தின்படி இந்த

ச்லோகத்திற்கும் அதுவே கருத்தாகவுமாம். இப்போது 'ப்ராக்' என்பதற்கு துர்வாஸச் சாபத்தாலே ஜகத்தடைய நிச்ஸ்ரீகமான வன்று என்று பொருளாய்த்து. இவ்வர்த்தம் சதுச்ச்லோகீ பாஷ்யகாரரான வேதாந்ததேசிகனுக்கும் அபிமதமாயிருக்கும். ... (௧௦)

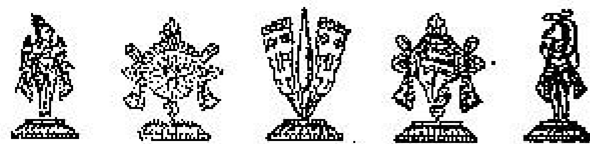
யஸ்யா: கடாக்ஷவீக்ஷாக்ஷணலக்ஷம் லக்ஷிதா மஹேசாஸ் ஸ்யு:
ஸ்ரீரங்கராஜமஹிஷீ ஸா'மாமபி வீக்ஷதாம் லக்ஷ்மீ: (௧௧)

யஸ்யா:	யாவளொரு பிராட்டியி னுடைய	மஹேசா: ஸ்யு:	பெருஞ் செல்வம் மிஞ்சிய வர்களாக ஆவர்களோ
கடாக்ஷ வீக்ஷாக்ஷண லக்ஷம் லக்ஷிதா:	கடைக்கண் நோக்கத்திற்கு ஒரு நொடிப்பொழுதா னும் இலக்காகப் பெற்ற வர்கள்	ஸ்ரீரங்கராஜ மஹிஷீ ஸா லக்ஷ்மீ: மாமபி வீக்ஷதாம்	ஸ்ரீரங்க நாச்சியாராகிய அந்தப் பிராட்டி அடியேனையும் கடாக்ஷித்தருள்க.

யாவளொரு பிராட்டியின் கடாக்ஷவீக்ஷணத்திற்கு க்ஷணகாலம் பாத்ரமானவர்கள் தங்பராவர்களோ, அப்படிப்பட்ட மஹா மஹிமசாலினியான பெரிய பிராட்டியார் அடியேனையும் கடாக்ஷித்தருளி தங்பனுக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறபடி.

'க்ஷணலக்ஷ்யம்' என்றும் பாடமுண்டு. பொருள் ஒன்றே. [மஹேசா: ஸ்யு:] இங்குச் சொல்லுகிற மஹேசத்வம் ஐஹிகமாயும் க்ஷுத்ரமாயுமுள்ள ஐச்வர்யமல்ல. அதுவாகில் அத்தகைய ஐச்வர்ய ஸித்திக்காக, ஆழ்வான் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தை விரும்புகின்றாரென்ன வேண்டி வரும். குபேர விபவத்திலும் விஞ்சிக்கிடந்த நிரவதிக ஸம்பத்துக்களை த்ருணவத்கரித்து, 'பொன்வட்டில்தனையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே' என்று வாழ்த்துகைக்கிடான பரம விரக்திபெற்று உஞ்சவ்ருத்தியாலே காலக்ஷேபம் நடத்திக்கொண்டு போந்த ஆழ்வானுக்கு இந்த க்ஷுத்ரமான ஐச்வர்யத்தில் கனவிலும் நினைவிருக்க ப்ரஸக்தி யில்லையே. ஆனபின்பு இங்குத்தை மஹேசசப்தம் ஸ்வரூபாநுரூபஸம்பத்ஸம்ருத்தியை யுடையவர்களையே சொல்லக்கடவது. அதாகிறது கைங்கர்ய ஸம்பத்து. *மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்கையினோடு சென்றிழிந்த *காரங்கொளக் கலங்கின கானமர் வேழத்தை "ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாங்" என்றதும்; ராவணபவநத்திலே நிரஸ்க்ருதனாய்ப் புகலிடம் தேடித் தரையிலே கால் பாவமாட்டாதே ஸ்ரீராமவிஷயீகாரம் பெறுவதாக ஆகாசத்திலே வந்து நின்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாங்" என்றதும் *சூவலயத்துக்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமுமெல்லாம் துறந்து கானகமே மிக விரும்பிப் போந்த இளைய பெருமானை "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்றதும் கைங்கர்ய ஸம்பத்தைக் கணிசித்திறே. இந்த கைங்கர்ய ஸம்பத்து இவுலகத்தில் அர்ச்சாவதாரத்தில் கிடைக்க வேணுமானாலும் பரமபதத்தில் கிடைக்க வேணுமானாலும் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தாலன்றிக் கிடைப்பது அருமை என்னுமிடம் 'பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து' 'பூவளரும் திருமகளாலருள் பெற்றுப் பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே' இத்யாதி அருளிச்செயல்களாலும் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் விசதம். பிராட்டிபக்கல் கடாக்ஷம் பெறாதே அவனைப் பெறநினைப்பார் பெறும் பேற்றுக்கு சூர்ப்பணகையை ப்ரதமநிதர்சனமாக நம்மாசார்யர்கள் காட்டிப் போருவர்கள். [ஸா மாமபி வீக்ஷதாம் லக்ஷ்மீ:] அடியேனையும் குளிரக் கடாக்ஷித்தருளி, அந்த கைங்கர்ய ஸம்பத்தை அடியேனும் பெற்றேனும்படி அருள் புரிய வேணுமென்கை. (௧௧)

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸ்ரீஸ்தவ வியாக்கியானம்
முற்றிற்று.

மணவாளமாமுனிகளின்

வைபவச் சுருக்கம்

—o—

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பல ஆசிரியர்கள் விளங்கினாலும் மூவர் முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். நம்மாழ்வாரும் நம் இராமாநுசனும் நம் மணவாளமாமுனிகளுமாவர். ஆனதுபற்றியே 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்: ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்' என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் நிச்சலும் அநுஸந்தானம் செய்துவருகின்றது. முதன்மையான ஆசாரியர் நம்மாழ்வாரென்றும், இடையாசிரியர் எம்பெருமானார் [ஸ்ரீராமாநுஜர்] என்றும், கடையாசிரியர் மணவாள மாமுனிகள் என்றும் கொள்க.

ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரம் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரமென்றும் அதனுள்ளும் ஸாரமானது ப்ரணவமென்றும் வைதிகரது கொள்கை. ஓம் என்பதே ப்ரணவமென்பது. அதனைப் பிரித்தால் அகாரமும் உகாரமும் மகாரமுமாகப் பிரியும். அகாரத்தினால் ஆழ்வாரும், உகாரத்தினால் உடையவரும், மகாரத்தினால் மணவாள மாமுனிகளும் உள்ளுறை பொருளாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றார்களென்பர். இம்மூன்று ஆசிரியர்களையும் மனனம் செய்தால் ஸகல வேதங்களையும் ஓதியுணர்ந்த கணக்காமென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை.

இவர்களுள் நம்மாழ்வாருடைய பெருமையிற் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பெருமை மிக்கது. இவ்விருவர் பெருமையினும் மணவாளமாமுனிகளின் மேன்மை ஒப்புயர்வற்றது. ஆசார்ய பதவியை அலங்கரிப்பதற்கேற்ற நற்குணங்களனைத்தும் மாமுனிகள்திறத்து மாத்திரமே குடிகொண்டிருந்தன வென்றால் இஃது இறையும் அதிசயோக்தியாகாது.

இப் பேராசிரியரின் சரிதை அமுதக் கடல் போன்று அளவுகடந்திருந்தாலும் அதினின்று சில திவலைகள் மாத்திரமே ஈண்டு அநுபவிக்கப்படுகின்றன. இது பக்தர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தானமாகத் தகும்.

இவர் திருவவதரித்தது ஆழ்வார் திருநகரியில். இவரது திருத்தந்தையாரின் திருநாமம் திருநாவீறுடைய பிரான்தாஸரண்ணர். கலியுகாதி நாலாயிரத்து நானூற்றெழுபத்திரண்டாவதான ஸாதாரண வருடத்தில் ஐப்பசித் திங்களில் திருமூல நன்னாளில் ஆதிசேஷனுடைய அம்சமாகவும் ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய அபராவதாரமாகவும் தோன்றினார்.

இங்ஙனே உலகுக்கெல்லாம் ஓருயிராகத் தோன்றிய திவ்யமூர்த்திக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருநாமத்தைச் சாத்த விரும்பிய பெரியார், 'அழகிய மணவாளன்' எனப் பெயரிட்டனர். அழகிய மணவாள நாயனார் எனச் சிறப்புத் திருநாமமாக வழங்கி வந்தது. சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் கலைகள் நிரம்பி வளர்ந்து வருகின்றார். உபநயநம் முதலிய வர்ணோசித ஸம்ஸ்காரங்களும் இடையே நடைபெற்றன. இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் இயற்கையில் ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருந்தும் லோக மரியாதைக்கிணங்க வஸிஷ்ட, விச்வாமித்ர ஸாந்தீபநிகளிடத்திலே கலைகள் பயின்றவாறாக இவ்வாசிரியரும் உலக நடைக்கிணங்க நல்லாசிரியர் பக்கலிலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து,

"சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்"

என்னும்படி விளங்கினார். உசித காலத்தில் இல்லற வாழ்க்கையையும் ஏற்று,

"இரும்புப்பேரழுதேத்தி யெங்கும் இல்லாத் தொண்டரிக்கன் நிலை நின்ற தொண்டர்"
என்னும்படியே விசிஷ்டபரமைகாந்தியாக விளங்கிவந்தார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமாசார்ய பரம்பரையில் பிள்ளைலோகாசார்யர் என்பவர் ஒரு பேராசிரியர். இவரே பரம கருணையோடு ரஹஸ்யப் பொருள்களை முதன் முதலாகப் பதினெட்டு நூல்கள் மூலமாய் வெளியிட்டருளின பெருவள்ளல். அவருடைய திருவடிகளில் நெடுநாள் பணிந்திருந்து அரும்பெரும் பொருள்களை நன்குணர்ந்தவரும் ஆழ்வார்களின் ஈரச் சொற்களிலே ஈடுபாடு காரணமாகத் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையென்று சிறப்புத் திருநாமம் பெற்றவருமான திருமலையாழ்வாரென்கிற ஆசாரியரை யடிபணிந்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிதிகளைப் பெற்றார் இவ்வாசிரியர்.

அக்காலத்தில், திவ்யப் ப்ரபந்தங்களின் சீரிய பொருள்களை யெடுத்துரைப்பார் மிகச் சிலரேயிருந்ததனால் இவ்வாசிரியர் தமிழ்வேத ரஹஸ்யப் பொருள்களின் ப்ரவசனத்தில் தலைமை பெற்று விளங்கவேணுமென்று ஆசைகொண்ட இவரது ஆசாரியர் [திருவாய்மொழிப் பிள்ளை] இவரை அக்கைங்கர்யத்திலே திடமாக ஊன்ற வைத்தார். ஸம்ஸ்க்ருத வேத வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்து அவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளபடி புணர்ந்தவர்களே தமிழ் வேதத்தை நன்கு நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாதலால் இப்பேராசிரியர்க்கு இக்கைங்கர்யம் கிடைத்தது மிகப்பொருத்தமாயிற்று.

முற்காலத்தில் ஆசாரியர்களனைவரும் தரிசன நிர்வாஹம் செய்துகொண்டு வீறுபெற்று எழுந்தருளியிருந்தவிடம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேயாதலால் அந்தத் திருப்பதியில் வாழ்ந்துகொண்டு தர்சன ஸ்தாபனம் செய்தருளுமாறு தம் ஆசாரியரால் நியமிக்கப் பெற்ற இவ்வாசிரியர் நாளடைவில் திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து சேர்ந்த, அங்கு ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் வெகுமானிக்கப் பெற்று அவ்விடத்தில் அடிபணிந்த சிஷ்யர்களுக்கு அரிய பெரிய அர்த்தங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இல்லற வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுத் துறவறம் பூண்டு 'மணவாள மாமுனிகள்' என்கிற திருநாமத்துடன் விளங்கி நின்றார். இப்படி இவர் உத்தமாச்ரமத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னமே, வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞானி சித்தராக எழுந்தருளியிருந்த அழகிய வரதர் என்பவர் பரம விரக்தியினாலே ஆச்ரமஸ்வீகாரஞ்செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஜீயரென்று திருநாமம் பெற்றிருந்தவர் இவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தார். அவரே தலைவரான சிஷ்யர். பிறகு கோயிலண்ணன், ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணன், எறும்பியப்பா முதலான பலபல மஹான்கள் சிஷ்யர்களாகப் பணிந்து இவரது பெருமைகளை வடமொழி தென்மொழி நூல்களிலும் வெளியிட்டு உய்ந்து போந்தார்கள்.

அத்தகைய சிஷ்ய வர்க்கங்களில் எண்மர் தலைமை பெற்று அஷ்டதிக் கஜங்களென்கிற சிறப்புப் பெயரும் பெற்று உலகம் போற்ற நின்றார்கள். அவர்களது திருநாமம்—1. வானமாமலை ஜீயர். 2. பட்டர்பிரான் ஜீயர். 3. திருவேங்கடராமாநுஜ ஜீயர். 4. கோயிலண்ணன். 5. ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணன். 6. எறும்பியப்பா. 7. அப்பிள்ளை. 8. அப்பிள்ளார்.

இவர்களுள் 'எறும்பியப்பா' என்பவர் வந்து ஆச்ரயித்த விதம் வெகு விசித்திரமானது. சோளஸிம்ஹபுரமென்று ப்ரஸித்தமான திருக்கடிகைக்கு அருகிலுள்ள எறும்பி யென்னும் அக்ரஹாரத்திலே தோன்றி தேவராஜாசார்யரென்று திருநாமம் பூண்டிருந்த இவர் மஹாவித்வான். இவர் ஒருகால் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்து அங்கே தம் உறவினரான அண்ணனது திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவரோடு கூட மணவாளமாமுனிகளின் காலக்ஷேப கோஷ்டியிலும் அந்வயிக்கப் பாக்கியம் பெற்றார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ப்ரஜ்ஞாவிசேஷத்தைக் கண்டு களித்தும், அவரது திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்க பாக்யப்ராப்தம் இல்லாமலே அங்கு தீர்த்த ப்ரஸாதங்களும் பெறாமலே தம்மூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். தம் திருமாளிகையிலுள்ள பெருமாளுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப் பண்ணப் புகுந்து கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கப் பார்க்கையில் திருக்காப்பு திறக்கப் பெற்றதில்லை. பலவுபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடியாலும் திறக்கப்போகாமையாலே மிக வருந்தி அமுது செய்யாமலே, 'இது என்ன அபசாரபலமோ!' என்று மனம் நொந்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தார்.

அன்றிரவு கனவில் அவருடைய ஆராதனப்பெருமானான சக்ரவர்த்தி திருமகன் எதிரே வந்து தோன்றி 'நமக்கு ஆருயிராய் உலகுக்கு ஒருயிரான மணவாளமாமுனிகளை

திருவடிகளிலே பணியாமல் மீண்டு வந்திராதலால் உமக்கு நாம் கதவு திறந்திலோம்; ஆதி சேஷன் தானே மாமுனிகளாக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக. அவரது திருவடிகளிற் சென்று ஆச்ரயித்துத் தூய்மை பெற்று வந்தாலன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்வதில்லை; என்று சொல்லி மறைய, அப்பாவும் அயிலெழுந்து மிக வியந்து இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து இச்செய்தியை விண்ணப்பம் செய்து அபராதக்ஷாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் புகலிடம் வேறொன்றில்லை; நெறி காட்டி நீக்கப்பாராதே அடியேனை அந்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டருளவேணும்' என்று மிகவும் ப்ரார்த்தித்து மாமுனிகளின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று அன்று தொடங்கி ஸகலார்த்தங்களும் சிக்ஷிக்கப் பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார். இவர் பரமபக்தி தலையெடுத்து மாமுனிகள் விஷயமான காவ்யம் நாடகம் சம்பூஸ்தோத்ரங்கள் பலவும் பணித்தார். இவர் தம்முடைய இல்லத்தில் பரம்பரையாக ஆராதிக்கப்பட்டு வந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸ்தானத்தில் மணவாளமாமுனிகளையே எழுந்தருளப் பண்ணி ஆராதித்து வந்தார்.

மாமுனிகளுக்கு அமைந்துள்ள பெருமைகளில் தலையான பெருமை யொன்று கேண்மின். இமவந்தந்தொடங்கி இருங்கடலளவுமுள்ள எல்லாத் தலங்களிலும்,

"ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்,
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்"

என்கிற இவ்வாசிரியரது திவ்ய தனியனே திவ்யப்ரபந்தங்களின் அநுஸந்தானங்களில் நியதிபெற்று விளங்குகின்றது. "மணவாள மாமுனியே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்று முடிக்கப்படுகிறது. காருள்ளளவும் கடல்நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேத கீதமுள்ளளவும் இங்ஙனே நடந்து வருமென்பதில் ஐயமில்லை. இது ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவாணையினாலமைந்தது. அப்பெருமான் மாமுனிகளிடத்தே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்க விரும்பி ஒரு நாள் இவர்க்கு அருளப்பாடிட்டு 'ஜீயரே! நாளை முதலாக நம்முடைய பெரிய திருமண்டபத்திலே இருந்து நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் முதலான வியாக்கியானங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்து போரீர்" என்று நியமிக்க, மாமுனிகள் மஹா ப்ரஸாதமென்று உகந்து அப்படியே மறுநாள் தொடங்கி 'கங்கா ப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையிற் புனிதமாய காவிரிப் பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாய் 'விசதவாக்சிகாமணி' என்கிற தமது விருது சிறம் பெறவும் ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌமர் என்கிற பட்டம் பொலியவும் ப்ரவசனம் செய்து வந்தார். அப்போது பெருமாளும் நாச்சியாருடனே கூடச் சிரிய சிங்காசனத்தமர்ந்து பேரோலக்கமாகவிருந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் திருச்செவி சாத்தும்படியாயிற்று. காலக்ஷேபம் முடிவுபெறும் நாளில் அழகிய மணவாளன் நாலைந்து பிராயம் வாய்ந்த அர்ச்சக குமாரனுடைய கோலம்பூண்டு கனவேகமாகக் கோஷ்டி நடுவிலே வந்து, அவரவர்கள் விலக்கினதையும் லக்ஷியம் பண்ணாமே புகுந்து, கைகூப்பி நின்று "ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ர" மென்று தொடங்கி முப்பத்திரண்டெழுத்துத் திருமந்திரமாகிய தனியனென்னும் ச்லோகத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து மறைய, இவ்வதிசயத்தை நோக்கி அனைவரும் வியந்தனர். இத் தனியனை சிஷ்யவர்க்கங்கள் பட்டோலை கொண்டு மஞ்சட் காப்பு சாத்தி ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிவாரத்திலே ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டிலே வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். வடமொழி வேதத்திற்கு ப்ரணவம்போலத் தமிழ் வேதாநுஸந்தானத்திற்கு இத்தனியனே முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெருமாளுடைய நியமனமும் பாங்காக வாய்த்தது. பின்பு சிஷ்யர்களால் பணிக்கப்பட்ட வாழித் திருநாமமும் அரங்கேசனுரையின்படி அநுஸந்தான நியமத்திற் சேர்ந்ததாயிற்று.

மாமுனிகளருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமையும் தூய்மையும் வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாதது. உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர்கள் பலபல ஆசாரியர்களுமுண்டு. எனினும் மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியும் ரஸபுஷ்டியும் மிக வியக்கத்தக்கது. ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளை ப்ரவசனஞ் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த குதூஹலங் கொண்ட மாமுனிகள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில நூல்களை யிட்டருளத் திருவுள்ளமுடையரல்லரே யாயினும் இவ்வுலகின் பாக்ய பரிபாகத்தினால் சிஷ்யர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியும் எம்பெரு

மானது நியமனத்தைச் சிரமேற் கொண்டும் தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயான திவ்ய க்ரந்தங்களையும் அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று.

பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் ஸ்ரீவசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்கள் மிகச் சிறந்தவையும் ப்ரதானங்களுமாகையாலே அம் மூன்றுக்கும் வியாக்கியான மிட்டருளினார். அவரது திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்யரத்னத்திற்கு வியாக்கியான மிட்டருளினார். பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்திருந்த வியாக்கியானம் கரையானுக்கு இரையாகி லோபித்திருந்ததனால் அதைத் தாமருளிச்செய்தார். இராமாநுசநூற்றந்தாதிக்கும், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாருளிச்செய்த ஞானஸார ப்ரமேய ஸாரங்களுக்கும் உரையிட்டருளினார். கீதைக்குத் தாத்பர்ய தீபமென்றொரு வியாக்கியான மியற்றியருளினார். ப்ரமாணத்திரட்டுகள், திருவாராதனப்ரயோகம் யதிராஜ விம்சதி, தேவராஜமங்களம், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், முதலியனவுமருளிச் செய்தார்.

வியாக்கியான மருளிச்செய்வதில் இவருடைய திறமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸூத்ரம் போன்ற ஸ்ரீலோகாசார்ய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிட்டு அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிற வைகரியும் ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டீகரித்து நிகமித்தருளுகிற சைலியும் மதாந்தரங்களைக் கண்டித்தெழுதினாலும்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும் வீணான தூஷண பரிஹாரங்கள் சிறிதும் புகாதபடிக்கும், எந்த இடத்தை யெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள்கனியாம் படிக்கும் 'ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், மயங்கவைத்தல் முதலிய குற்றங்களுக்குச் சிறிது மிடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே.

உண்மையில், இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்தபின்பு இன்னொருவரது வாக்கில் வாயை வைத்தால் சுவைக்கேடு தோன்றியே தீரும். பல சொல்லியென்? மற்றையோருடைய நூல்களைக் காணும்போது அவரவர்களது ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாகவுள்ளது. மாமுனிகளின் வியாக்யானங்களை ஸேவிக்குமளவில் மாருதியை நோக்கி இராமபிரானருளிய வாசகமே நினைவுக்கு வருகின்றது;

"இல்லாத வுலகத் தெங்கும் இங்கிவனிசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே யென்னுங் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர்கொல் இச்சொல்லின் வல்லன்?
வில்லார் தோளிளைய வீர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ"

என்று இராகவன் வியந்து கூறினதாகக் கம்பர் கூறியுள்ளாரன்றோ? அஃது உண்மையில் மணவாளமாமுனிகள் விஷயத்திலேதான் பொருந்தக் காணலாகும்.

நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையைத் திருவாய்மொழியில் "துவளில் மாமணி மாடம்" "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்" முதலான பதிகங்களில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகள் தாமும் ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமையைத்தாமே அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று நம்போல்வார் நிச்சலும் அநுசந்தித்து உய்வதற்காக. அந்தப் பாசுரம் கேண்மின்;—

தென்னரங்கர் சீருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
தேவனுறை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன் கலையுணவாகப்பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்
பின்னையொன்று தனில்நெஞ்சு போராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலாப் பெருமையும் பெற்றோமே"

இச் செய்யுளமுதத்தையே அன்பர்கள் நிச்சலும் பருகிக் களிப்பாராக.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

—o—

விசதவாக் சிகாமணிகளான

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம்

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது]

தனியன்

யச் சக்ரே தேவராஜஸ்ய மங்களாசாஸநம் முதா,
தம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ருமுநிம் விசதவாக்வரம்.

(கருத்து.) ஸ்ரீதேவராஜ மங்களாசாஸந க்ரந்தத்தைத் திருவுள்ள முகந்து அருளிச் செய்தருளின விசதவாக் சிகாமணிகளென்று புகழ்பெற்ற மணவாள மாமுனியை வணங்குகின்றேனென்கை.

திவ்யதேச யாத்திரையடைவிலே மாமுனிகள் கச்சிநகர்க்கு எழுந்தருளிச் சில காலம் திருவெஃகாவில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்யப்ரவசநம் செய்தருளா நிற்கும்போது, சிஷ்ய வர்க்கங்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிரங்கிப் பேரருளாளப்பெருமாள் விஷயமாக ம்ருதுமதுரமான இந்த ஸ்துதிரத்நத்தை அருளிச் செய்தருளினரென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இதில் சில ச்லோகங்கள் யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபாவத்திலும் உபாத்தம். இந்தத் தனியன் அப்பிள்ளை யருளிச் செய்ததாக ஏடுகளிற் காண்கிறது.

க்ரந்தாரம்பம்.

மங்களம் வேதஸோ வேதிமேதிக்ருஹமேதிநே.
வரதாய தயாதாம்நே தீரோதாராய மங்களம்.

* * * தேவப்பெருமாள் நான்முகன் செய்த அச்வமேத யாகத்தில் உத்தரவேதியில் திருவவதரித்தருளினரென்று புராணங் கூறும். அதற்கிணங்க வேதஸோ வேதிமேதிநீ க்ருஹமேதிநே என்றார். வேதஸ:—பிரமனுடைய, வேதிமேதிநீ—உத்தர வேதிஸ்தலத்தை, க்ருஹமேதிநே—இருப்பிடமாகக் கொண்டவரான என்றபடி. க்ருஹமேதிநே என்பது பெருந்தேவி மணவாளன் என்பதையும் தோற்றுவிக்கும். "கமலாக்ருஹமேதிநம்" என்றார் தேசிகன். பேரருளாளன் என்கிற திருநாமத்தை தயாதாம்நே என்பதனால் காட்டியருளினார். அருளுக்கு இருப்பிடமான என்றபடி. தீரோதாராய—தைர்யமும் ஔதார்யமும் உடையவரென்கை. (க)

வாஜிமேதே வபாஹோமே தாதுருத்தரவேதித:,
உதிதாய ஹுதாதக்நேருதாராங்காய மங்களம்.

பிரமனுடைய அயமேத வேள்வியில் வபையையெடுத்து ஹோமம் பண்ணினவுடனே உத்தரவேதியில் நின்றும் ஹோமகுண்டத்திலிருந்து உதித்தருளினவரும் அழகிய திருமேனியை யுடையவருமான பேரருளாளப் பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. (உ)

யஜமாநம் விதிம் வீக்ஷ்ய ஸ்மயமாநமுகச்ரியே,
தயமாநத்ருசே தஸ்மை தேவராஜாய மங்களம்.

தம்மை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் பொருட்டு வேள்விசெய்த பிரமனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு அருள் நோக்கம் தந்தருளின தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. (ங)

வாஸிதச்யாமவபுஷே விராஜத்பீதவாஸஸே,
வாரணாசலவாஸாய வாரிஜாக்ஷாய மங்களம்.

** கருமுகில் போல்வதோர் மேனி* யையுடையவரும், பீதகவாடை திகழும் திருவரையை யுடையவரும், திருவத்திமாமலையைத் தன்னிடமாகக் கொண்டவரும் செந்தாமரைக் கண்ணருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.* (௪)

அத்யாபி ஸர்வபூதாநாம் அபீஷ்டபலதாயிநே,
ப்ரணதார்த்திஹராயாஸ்து ப்ரபவே மம மங்களம்

நான்முகனுக்கு அபேக்ஷித ஸம்விதானம் செய்தருளினது போலவே இன்றைக்கும் ஸகலப்ராணிவர்க்கங்களுக்கும் அபேக்ஷிதங்களான பலன்களை அருள் செய்பவரும், ஆச்ரிதர்களின் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளையும் செய்தருள்பவரும் எனக்குத் தலைவருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. (௫)

திவ்யாவயவஸௌந்தர்யதிவ்யாபரணஹேதயே,
தந்தாவளகிரீசாய தேவராஜாய மங்களம்.

திவ்யமான அவயவ ஸௌந்தர்யத்தை யுடையவரும் திவ்யமான ஆயுதாபரணங்களை யுடையவரும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.—தந்தாவளமென்று யானைக்குப் பெயர். பூர்வார்த்தத்தை விசேஷணோபயபத கர்மதாரயனாகக் கொள்க. (௬)

புருஷாய புராணாய புண்யகோடிநிவாஸிநே,
புஷ்பிதோதாரகல்பத்ருகமநீயாய மங்களம்.

அநாதி ஸித்தபுருஷரும், புண்யகோடி விமானத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், பூத்து அழகிய கல்பவ்ருக்ஷம்போல் வ்ருஹணீயருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.— ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்திலே விமானத்திற்கு ஒவ்வொரு திருநாமமுண்டு. ஸ்ரீஹஸ்திகிரியிலுள்ளது புண்யகோடி விமானமென்பதாம். வடமொழியில் த்ரும: என்பது போலவே த்ரு: என்பதும் வ்ருக்ஷவாசகம். கமநீய:—விரும்பத்தக்கவர். (௭

காஞ்சநாசலச்ருங்காக்ரகாளமேகாநுஸாரிணே,
ஸௌபர்ணம்ஸாவதம்ஸாய ஸுரராஜாய மங்களம்.

** காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்தது இந்த ச்லோகம். பொன்மயமானதொரு மலையினுச்சியிலே காளமேகம் திகழ்வதுபோல் பெரிய திருவடியின் திருத்தோளுக்கு அலங்காரமாகின்ற தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. * அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்று பூதத்தாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி தேவப்பெருமாளுக்குப் பெரியதிருவடி ஸேவை * வையத்தெவரும் வணங்கவிருப்பதால் மற்ற வாஹனங்களைவிட்டுப் பெரியதிருவடி வாஹனத்தைப்பற்றி இதில் அருளிச்செய்யலாயிற்று. ஸௌபர்ண:—கருடன்.* (௮)

போகாபவர்க்கயோரேகம் வாஞ்சத்ப்யோ தததே த்வயம்,
ஸ்ரீமத்வரதராஜாய மஹோதாராய மங்களம்.

** இருள்தருமா ஞாலமாகிய இவ்வுலகத்தில்போகமென்றும் * லைமந்த மில்லதோர் நாடாகிய நித்யவிபூதியில் போகமென்றும் போகம் இருவகைப்படும். ஐஹிகத்தை விரும்புவார் சிலர்; ஆமுஷ்மிகத்தை விரும்புவார் சிலர். இங்ஙனே ஒரொன்றை விரும்பினவர்களுக்குங்கூட, தம்முடைய ஔதார்ய விசேஷத்தாலே * அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காண நவனிடை யூர்தி பண்ணி, வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தருமொரு நாயகமே * என்னுங் கணக்கிலே இரண்டையுமளித்தருள்பவர் பேரருளாளப் பெருமாளென்கிறது.* (௯

மதங்கஜாத்ரிதுங்காக்ரச்ருங்கச்ருங்காரவர்ஷ்மணே,
மஹாக்ருபாய மத்ரக்ஷாதீக்ஷிதாயாஸ்து மங்களம்.

*ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் மிகவுயர்ந்த உச்சிக்கு அலங்காரமான திருமேனியையுடையவரும் என்போல்வாரைக் காத்தருள்வதில் தீக்ஷைகொண்டவருமான பேரருளாளப் பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. * ச்ருங்காரோ கஜபூஷணம் * என்று மேதிநீகோசம். யானையினுடைய பூஷணம்*

போலவே பூஷண ஸாமாந்யத்தையும் இச்சொல் சொல்லும். ஹஸ்திகிரியாதலால் கஜபூஷண மென்னும் பொருளையே இங்குக் கொள்ளவுமாம். வர்ஷ்ம—மேனி. (௧௦)

ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணமிச்ரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே,
அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம்.

அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து திருக்கச்சிநம்பிகளோடு பரமப்ரீதியுடன் வார்த்தையாடி யருளின தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. தேவப்பெருமாள் திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாக உடையவர்க்கு ஆறு வார்த்தை யருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம். அவ்வளவு மாத்திரமேயன்று; நம்பிகளோடு அநவரதமும் வார்த்தையாடினதுண்டு என்கிறது ஸர்வாபிபாஷிணே என்பதனால். அதீத என்பது கர்த்தரிக்தமாகவுள்ளதுபோலவே கர்மணிக்தமாகவுமுண்டாதலால் அதிலங்கிதமென்கிற பொருளிலே இங்கு ப்ரயுக்தம். அர்ச்சாவ்யவஸ்தையாவது—அர்ச்சாவதாரத்தில் யாரோடும் பேசுவதில்லையென்று கொண்ட நியமம். (௧௧)

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீ வாஸநாவாஸிதோரஸே,
ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம்.

* கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்குமென்றுரையீரே * என்று ஆண்டாளைப் போலே பாரிக்கவேண்டாமல் பெரிய பிராட்டியார் அநவரதமும் திருமார்போடே அணைந்திருக்கையாலே அவளுடைய திருமுலைத் தடத்தில் சாத்தின கஸ்தூரிக்காப்பின் நறுமணம் கமழாநின்ற திருமார்பையுடையவரான ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதர்க்குப் பல்லாண்டு. (௧௨)

மங்களாசாஸநபரை: மதாசார்யபுரோகமை:
ஸர்வைச் ச பூர்வைராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம்.

பல்லாண்டு பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட, அஸ்மதாசார்யர் முதலான ஸகல பூர்வாசார்யர்களாலும் போற்றப்பெற்ற பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. முன்னோர்களுடைய முறைமையைப் பின்பற்றியே அடியேனும் இந்த ஸ்துதியினால் பல்லாண்டு பாடினேனென்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினராயிற்று. (௧௩)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
தேவராஜ மங்களத்தின்
உரை முற்றிற்று.